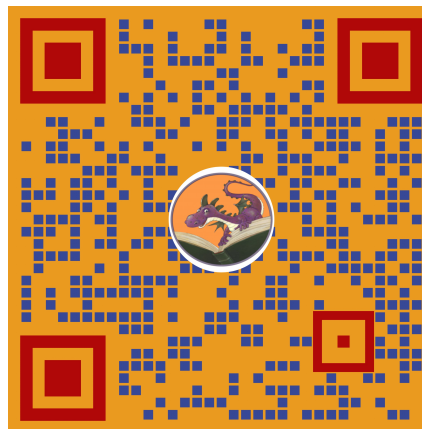

Ova e-knjiga je preuzeta sa web stranice <https://www.knjigosaur.ba> i
besplatna je za osobnu upotrebu.

Ograničenja u upotrebi materijala

Materijali na web portalu <https://www.knjigosaur.ba> zaštićeno su autorsko pravo autora i vlasnika Portala (u daljnjem tekstu VLASNIK) ili drugih pravnih osoba.

Ova knjiga je intelektualno vlasništvo VLASNIKA te je zaštićena Zakonom o autorskim pravima.

Ukoliko želite naše materijale koristiti za edukacijske svrhe, slobodno nam se javite i rado ćemo vam izaći u susret.

Prenošenje sadržaja

Materijali sa PORTALA <https://www.knjigosaur.ba>, također ne smiju biti kopirani, izdavani, prevedeni, ili na bilo koji drugi način distribuirani ukoliko se ne navodi izvor (uključujući poveznicu prema izvornom članku ili naslovnoj stranici PORTALA).

Jagoda Iličić

ŠKOLSKE BAJKE

Urednica
Jilduza PAJAZETOVIĆ

Recenzenti
Mirsad BEĆIRBAŠIĆ
Sanja TOMIĆ

Ilustracije
Jagoda ILIČIĆ

DTP i dizajn
Studio STARDUST, Tuzla

Izdavač
Autorsko izdanje

Prvo izdanje

Godina izdanja
2014.

Mjesto izdanja
Tuzla

Tiraž
100

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

821.163.4(497.6)-93-342

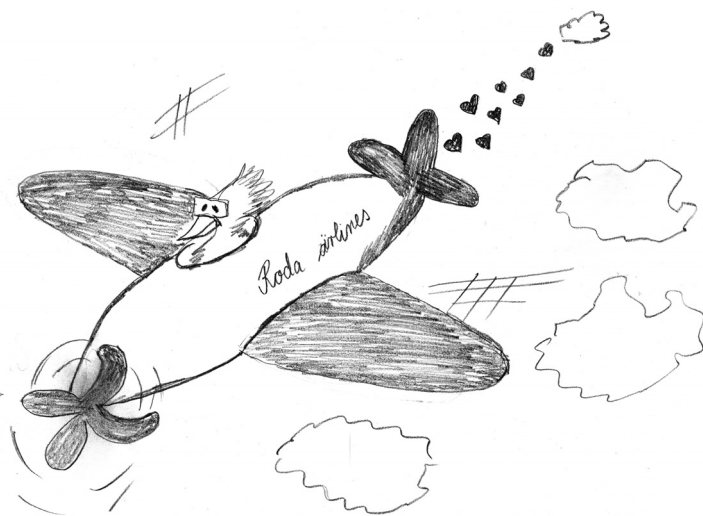
ILIČIĆ, Jagoda
Školske bajke / Jagoda Iličić ; [ilustracije
Jagoda Iličić]. - Tuzla : autorica, 2014. - 84
str. : ilustr. ; 20 x 20 cm

Bilješka o autorici: str. 83-84.
ISBN 978-9958-0367-4-3
COBISS.BH-ID 21745158

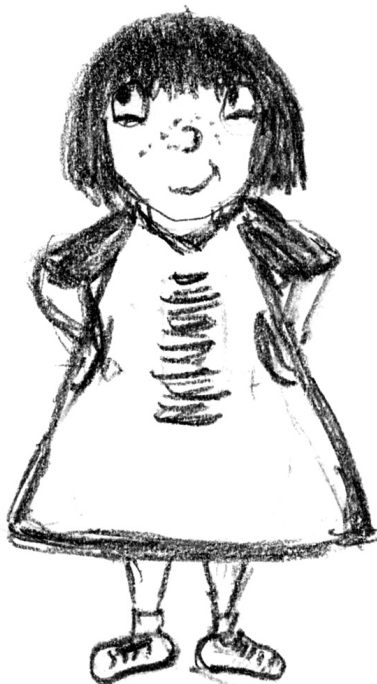
Jagoda Iličić

ŠKOLSKE BAJKE

Tuzla, 2014.

Rasprodaja petica

Dea i Enola su najbolje prijateljice. Svakog odmora dijele užinu i slatkiše. Čak su se i zaljubile u istog dječaka. Sjede zajedno. Učiteljica, ponekad, mora reći:

– Odmor je završen! – i značajno pogledati njih dvije.

Enola crta prekrasne crteže na kojima su šareni jednorozi.

Dea crta vesele konjiće, šarene i razigrane baš kao što su Enolini jednorozi.

Crtaju, crtaju, crtaju... Na odmoru, kod kuće, prije ručka, poslije ručka i krišom, dok učiteljica piše u dnevniku.

Jedne se noći dogodilo nešto čudesno.

U Dein je san došao jednorog koga je Enola nacrtala na velikom odmoru.

– Idemo, pozvao je Deu koja nije čekala da joj se kaže dva puta.

Jednorog je odveo djevojčicu u čarobnu zemlju u kojoj žive jednorozi. Sve je u njoj bilo baš kao na Enolinim crtežima. Iznad žutih jezera listalo je plavo drveće. Nebom su letjele ružičaste ptice a jednorozi su blistali, prekrasni u svojoj ljepoti.

Dea se u svom snu osjećala kao kraljica.

Kada su idućeg dana u školi govorili o prijateljstvu, ponosno je izjavila:
– Enola je moja najbolja prijateljica. Nikad se ne razdvajamo. Zbog nje uvijek sanjam nešto lijepo.

Na odmoru je šapnula svojoj prijateljici:

– Noćas budi spremna! – i pokazala joj je crtež na kome se igrao prekrasan, narandžasti poni.

Tog je dana i učiteljica naučila nešto novo. Snovi se mogu podijeliti baš kao i čokolada.

Uzela je veliki papir i počela crtati čudesni svijet u kome su se mogle naći isto tako čudesne stvari. Čarobna olovka za sina, lonac koji sam kuha za njezinu prijateljicu, čarobni štapić za direktoricu škole.

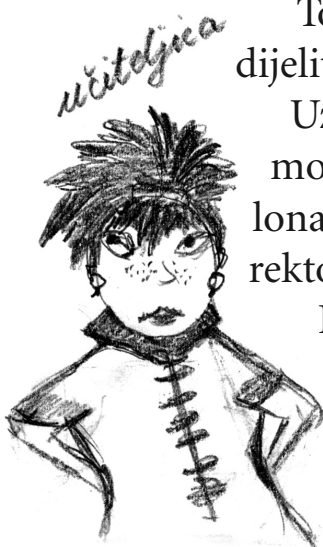
Kad je pala noć, negdje između zvjezdica i jastuka, susreli su se olovka koja sama piše zadatke, poni, jednorog, lonac koji sam kuha.

Svi su, idućeg jutra, iz svojih snova ponijeli nešto lijepo i otišli nasmijani u novi dan.

Direktorica je školu tog dana pretvorila luna park. Zamolila je domara da u školsko dvorištu škole postavi vrtuljak.

Dragi moji, brzo, bojice u ruke i crtajte!

Ne zaboravite nacrtati nešto lijepo i za vaše učiteljice. I one sanjaju. Ne krokodile ili velocireptore. Mogli bi ih pojesti. Nego, nešto lijepo, čudesno. Nešto zbog čega će se osmjehivati cijeli dan i dijeliti petice. Redom. Kao na nekoj rasprodaji.

Dino princ okruglog stola

U gradskom parku sjedi kralj Tvrтко.

Parkom šetaju dječaci, djevojčice, psići i mace. Kralj ih gleda sa svog visokog prijestolja i mudruje.

Dino se svakog lijepog dana igra u parku.

I danas su Dino i mama došli u park. Dino se ponašao isto ali kralj, kralj se odvažio na nestašluke. Mora da mu je dojadilo samo tako sjediti i razgovarati s pticama i drvećem.

Kada ga je Dino pogledao, kralj mu je namignuo.

– Mama, mama, povikao je! Kralj mi namiguje.

Mama se nasmijala.

– Namigni i ti njemu.

Rečeno učinjeno. Dino je namignuo ali se kralj pravio važan i nije mu uzvratilo.

Dino se čudio sve dok nije pomislio da mu se to samo učinilo.

Ali, kada je mama rekla idemo dalje, kralj je ustao sa svog prijestolja kao da je samo to i čekao.

– Idemo, rekao je stresajući prašinu s krune.

Sada se i mama zaprepastila.

– Vidiš, povikao je Dino, rekao sam ti da mi je namignuo.

Namigivanje je bilo jedno a šetnja s kraljem nešto sasvim drugo. I dok je mama razmišljala kralj se sneveselio.

– Mislio sam da će vam moje društvo biti ugodno – rekao je i zakoračio natrag prema prijestolju.

– Hajde da ga povedemo mama – molio je Dino. – Neka malo šeta. Sigurno se umorio od sjedenja.

Mama je malčice razmislila a onda polako kimnula glavom u znak pristanka.

Kralj se obradovao a obradovao se i Dino.

I tako su njih troje krenuli u šetnju gradom. Prolaznici su ih prvo gledali u čudu a onda su se odlučili pridružiti kraljevskoj povorci.

– Ti ćeš biti moj vitez – šapnuo je kralj Dini.

– Što vitezovi rade? – pitao je Dino isto tako tiho kako ga ne bi čuli ostali.

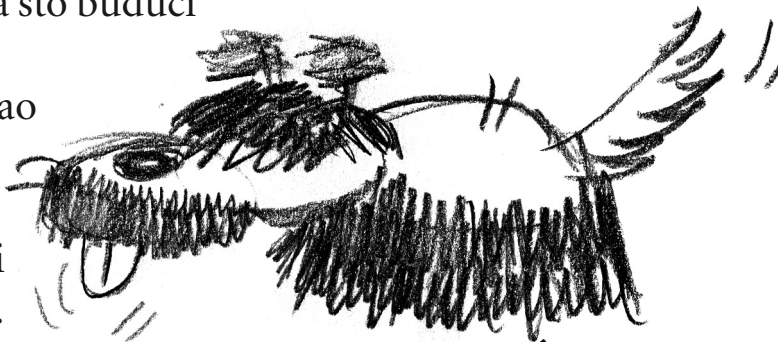
– Prvo polože testove za vitezove – šaputao je kralj.

– Moram li ubiti zmaja ili nešto slično? – zabrinuo se Dino.

– Sva pitanja i zadatke dostavimo mamama budućih vitezova. One, ponekad, dodaju još nešto na popis svega što budući vitezovi trebaju uraditi.

– Na primjer? – radoznalo je ispitivao Dino.

– Budući vitezovi moraju pospremati igračke, pojesti cijeli doručak i svakog dana voditi mamu na igralište.

moram friseru
siske mi zaklanjaju
vidike

– A tate?

– Tatama trebaju pokazati kako vitezovi nikad ne zaborave važne datume koje mame zaokruže na kalendaru.

– Dobrodošli – povikao je prodavač kolača i rastrčao se između stolova kako bi napravio mjesta za kralja, Dinu, njegovu mamu i cijeli grad. Svi su htjeli jesti princess krofne u kraljevskom društvu.

– Fino, fino! – mumlao je kralj ispod dugih brkova.

– Fino, kako da ne! – ponavljali su svi u glas dok je prodavač cvjetao i već smišljao novo ime svoje poslastičarnice „Kraljevski kolači“.

Kada se kralj dobro najeo potapšao se po trbuhu i rekao svečano:

– Ovaj je stol okrugao!

– Jeste, takvi su svi stolovi u poslastičarnicama – pravdao se vlasnik.

– Vitezovi vole okrugle stolove, je li tako? – važno je nastavio kralj.

– Vole, kako da ne vole – zaključila je gomi-
la koja je prisluškiivala svaku kraljevsku riječ. Uši su im odjednom porasle za nekoliko centimetara.

– Kad već imamo okrugli stol i kralja koji sjedi za tim stolom mislim da nam nedostaje samo još i koji vitez – rekao je i značajno pogledao Dinu.

– Ako onaj na koga mislim položi sve testove, sljedeći put ćemo ga i proglasiti vitezom i to uz duplu porciju princess krofni.

Dino se sav topio od radosti.

Dinina mama je platila kolače jer je kralj zaboravio novčanik na prijestolju.

Odšetali su natrag u park i tamo se kralj ponovno popeo na svoje prijestolje, sjeo i zagledao se u daljinu. Baš kao i svaki kralj u parku.

Svijet se razišao.

Prije nego su krenuli kući, Dinina mama je namignula kralju a on joj je krišom uzvratio.

Zaljubitis

Ovo je priča o Vinku. Vinku je mačka. Njezino ime znači „Ona Koja Skače“. Ime joj je donijela jedna djevojčica i to čak iz daleke Finske. Ptice znaju suomi, (jezik kojim govore Finci), pa oprezno lete iznad zgrade u kojoj ona živi.

Miševi se ne pojavljuju čak u pet najbližih ulica jer Vinku, pored toga što skače, veoma brzo trči. Miševi nisu neki jezikoznanci ali vjeruju pticama koje su po cijelom gradu razglasile kakva je mačka Vinku.

Što se to događa s Vinku ovoga jutra? Odjednom se počela ponašati kao visibaba. Sjedi na klupici prozora i domahuje pticama. Čak nije, kao inače, ispratila učiteljicu do vrata i savjetovala joj da bude dobra.

Đaci su čekali u učionici.

– Djevojčice su rekle da su dječaci glupi! – rekao je redar važno. Kada si redar možeš biti tužibaba. Takav je školski red.

– Nismo! – pravdale su se glasno djevojčice!

– Jeste!

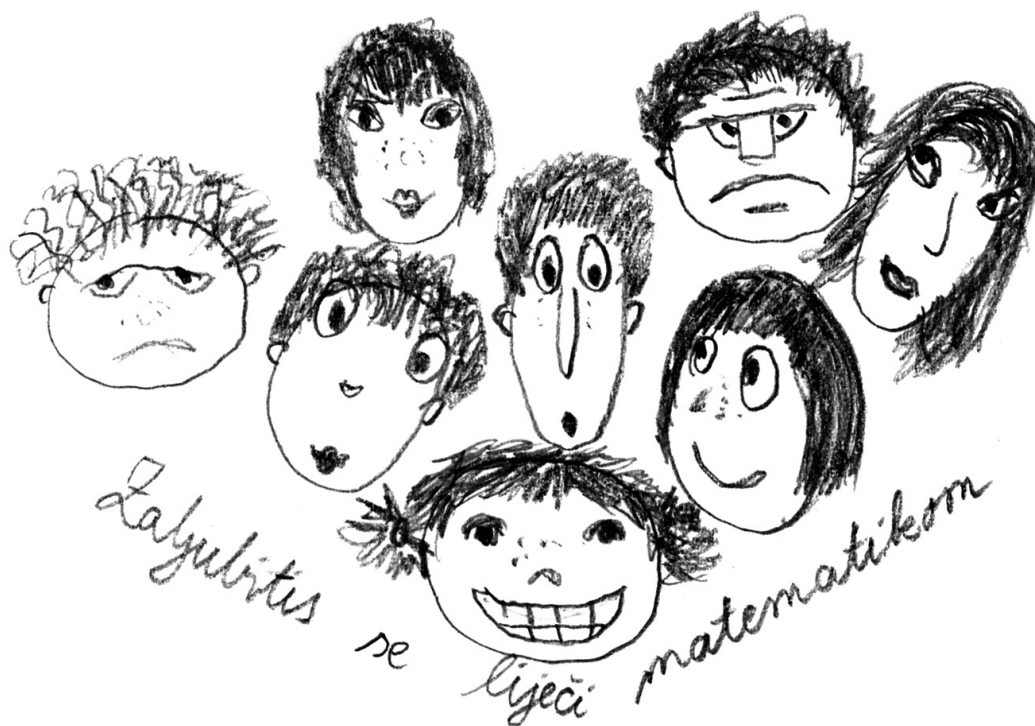
– Nismo!

I tako se počela igrati utakmica „jesmonismo“ sve dok dežurni učenik nije donio obavijest u kojoj je pisalo.

„Zbog globalnog zatopljenja izbila je epidemija zaljubitisa. Ovu neobičnu vrstu gripe možete prepoznati tako što se djevojčice i dječaci neprestano zadirkuju, mačke domaću pticama pozdrave s prozora a učiteljice pišu ljubavne pjesme“.

– Aha, s olakšanjem se oglasila učiteljica. Mene još nije uhvatilo!

Kako se to liječi, pitala se zabrinuto slušajući drugo „jestenismo“ poluvrijeme?

Možda trebaju redovito prati ruke i jesti voće i povrće. Piti čajeve ili učiti kraj otvorenog prozora? Možda trebaju šetati parkom ili više vježati matematiku. Matematika je prirodni lijek za sve vrste zaljubitisa, mudrovala je učiteljica. A onda je uzela olovku i sasvim protiv svoje volje, napisala u školskom dnevniku:

“ Volim trešnje i krempite ali najviše...

I tako je globalno zatopljenje pokosilo i učiteljicu.

Ništa joj nije pomagalo to što je cijelo poslijepodne vježbala razlomke. Vinku je otišla u šetnju s jednim gradskim mačkom i iz njihovog zaljubitisa se kasnije rodilo četvero najslađih mačića koji su, svi odreda, mjaukali na finskom.

Đaci su se nekako oporavili čim su prošle prve visibabe.

A učiteljica? Eh, njezin zaljubitis i dalje traje. Vinku zabrinuto odmahuje glavom svaki put kada je vidi kako sjedi pored prozora i piše pjesme.

– Takav težak slučaj nije zabilježen nigdje, da je netko toliko obolio od ljubavi prema rijekama, pticama, krempitama, olovkama, knjigama, sjemenkama budeve... – povjeravala se Vinku svom mačjem suprugu.

Ako zarazi i svoje đake ne piše nam se dobro.

A mačak je kimao glavom kao da razumije finski. Prava je sreća da se zaljubitis na svim jezicima govori i pokazuje isto.

*Zaljubitis se nekad
poznaje i no
frizuri ♡*

Tumbalala dan

Anja se probudila jednog divnog jutra.

Obukla je nevidljivu haljinu, obula nevidljive cipele. Čak je na glavu stavila nevidljive šnale. Tako dotjerana krenula je u školu.

Klara je Anjina prijateljica. Sjede zajedno i uvijek su vidljive jedna drugoj.

Učiteljica je rekla:

– Danas ćemo praviti pingvine od plastelina.

Klara je šapnula Anji:

– Uvijek nose to dosadno, crno odijelo. Danas ću im pomoći da izgledaju drugačije.

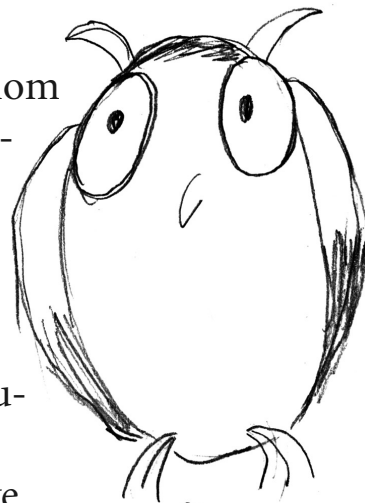
Uskoro se po klupi počeo šetati pingvin u zelenom odijelu i s plavom kapicom na glavi. Kao neki maneken. Gegao se dostojanstveno a onda zastao i zagledao se u Anju.

– Djevojčice bi trebale biti vidljive – rekao je važno.

– A pingvini bi trebali nositi crna odijela – odbrusila mu je Anja.

Njihov razgovor je čula učiteljica, podigla obrve i rekla.

– Zašto danas ne bi bio Tumbalala dan?

*Oni tumbalalaju
a meni se spava!*

Samo učiteljice smiju proglasiti Tumbalala dan i to samo u posebnim prilikama.

Čim je to rekla svi su se preobrazili u nešto što su već dugo željeli. Andrej je postao veterinator. Denin je raširio svoj kišomrak a zvijezde padalice počele su iskakivati iz njega i letjeti između klupa.

Dalia se pretvorila u cvjetolinu a Leonardo u mačkosaura.

Taj je dan bio za pamćenje jer su svi đaci, vidljivi ili nevidljivi u šarenim odijelima ili ispod čudesnih kišobrana, uživali u tome što su postali drugačiji.

Učiteljica je hvatala zvijezde i opominjala:

– Tiše!

Učiteljice moraju biti učiteljice čak i na Tumbalala dan. Takav je zakon. Školsko zvonce je na kraju, umjesto uobičajenog cin-cin zatumbalalalo. Svima je bilo žao ići kući. Učiteljica je otpjevala glasno:

– Doviđenja! – obula svoje brzohodajuće patike i istrčala iz škole.

Kad nastava završi učiteljice prestanu biti učiteljice i pretvore se u mame, bake i tetke. Neke odu trčati maraton, pecati ribe ili pjevati karaoke. Ali, što god radile nemaju pravo na tumbalalanje i zato je ponekad teško biti učiteljica.

General smješkovojske

– Mama ima sina i bebu! – objašnjava Tarik učiteljici – sin sam joj ja a beba joj je beba.

Prije škole Tarik ljubi mamu i kaže:

– Mama, danas je tvoj sretan dan. Idem u školu po smješka.

I tako svaki dan. Mama svakog smješka izloži na nekom posebnom mjestu u kući. Jednog je stavila na ormar. Drugog na ogledalo u kupatilu. Treći se našao pored televizora.

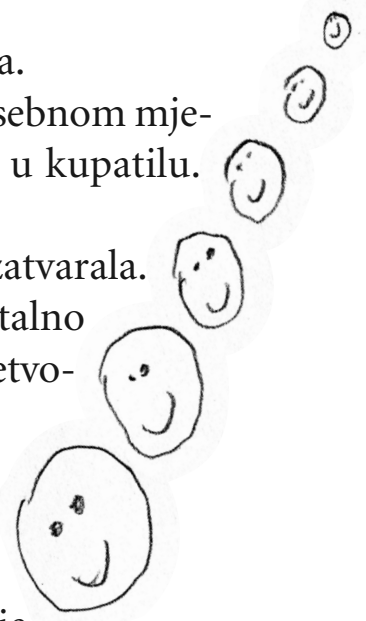
Uskoro je kuća postala tijesna. Vrata ormara jedva su se zatvarala. Oko ekrana televizora bilo ih je toliko da je tata mislio da se stalno igra neka smješkoutakmica. Tetka je rekla da se njihov stan pretvorio u voćnjak u kome rastu smješkovočke.

Djed je rekao:

– Kada sam ja išao u školu dobivali smo petice a ne klikere od ocjena.

Jedne noći se beba probudila i počela plakati. Uzalud je mama zagrijala mlijeko, uzalud je tata ljuljao jastuk. Beba je plakala i plakala sve dok se i Tarik nije probudio.

Prišao je krevetiću i nasmijao se. Onda se dokotrljao smješko s frižidera i počeo osmijevati iznad krevetića, pa onaj s televizora i cijelo jato s Tari-kovog radnog stola. Beba je prestala plakati a mama je rekla:

Mama ima sina
sin sam joj
ga i bebu!

– Tarik je naš general smješkovojske. Jedino on može utješiti bebu. Kad poraste sigurno će postati učiteljica.

Mama je bila pospana i nije znala što govori.

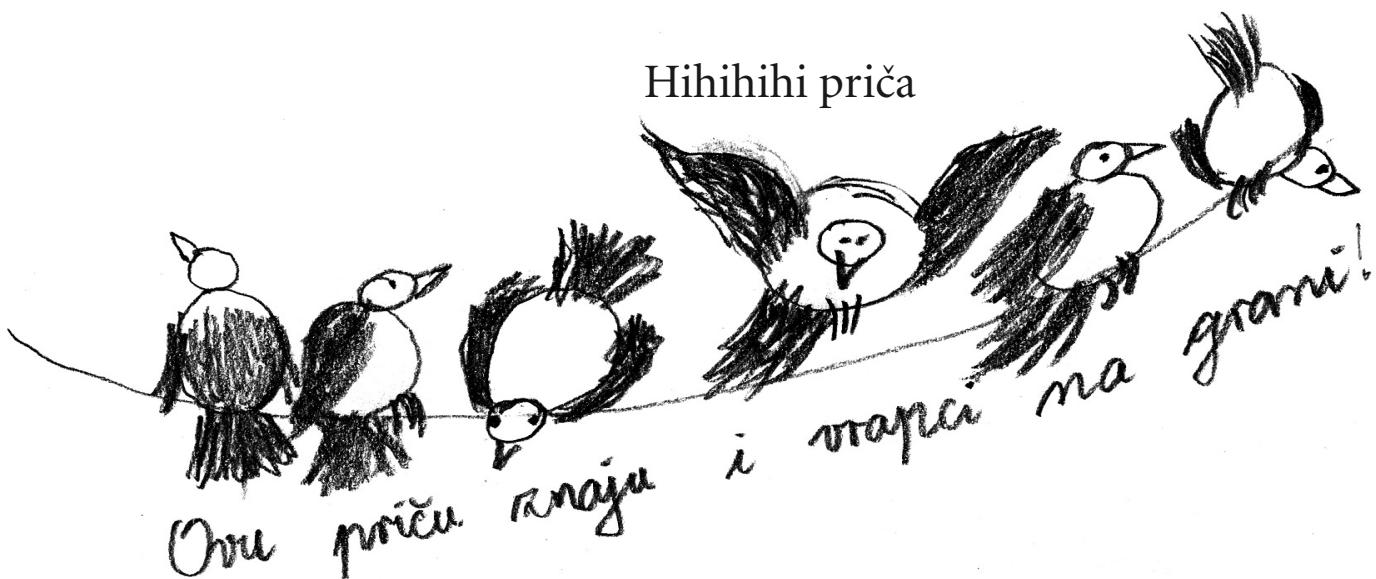
– Nije bebu, nego brata, i ne učiteljica nego učitelj – rekao je ponosno Tarik.

Od tog je dana mama imala dva sina a Tarik je imao brata.

I obojica su se osmjeivali!

Hihihih priča

- Išao medo, išao i išao.
- Kuda? – pitala su djeca?
- Šumom – odgovorila je učiteljica.
- I onda?
- Onda je zamislio medeni kolač pa sjeo da se odmori.
- Gdje je sjeo?
- Na stari panj. Nije znao da je to ježev stan. Da bude još gore, jež se odmarao ispred svog stana. Sve dok medo nije sjeo, nije sjeo... hi hi hi!
- Zašto sada hi hi hi?
- Hi hi hi hi i opet hi hi hi!
- Koliko ima ovih hi hi hi hi učiteljice?
- Toliko koliko je bodlji u medinoj guzi!

- Jao, jao povikao je medo! Jao, jao povikao je jež!
- Jao, jao odjekivalo je šumom!
- Ali, ovo više nije hi hi hi nego jao, jao priča – bunili su se đaci.
- Došli su do veterinara, hi hi hi hi! – nastavila je učiteljica.
- Što je rekao veterinar, pitala su djeca?
- Prvo je pogledao medinu guzu pa ježeva leđa i...
- I?
- Hi hi hi hi povikao je i veterinar.

Ali, ježu i medi nije bilo smiješno. Medu je boljela guza a jež se osjećao pogrešno.

Onda je veterinar počeskaao svoju glavu i zaključio:

– Što ćemo raditi, što ćemo raditi?

Bodljicu svaku treba vaditi.

Medo, medo zašto nisi gledao
gdje si debelom gužom sjedao!

– Vrijedate medu učiteljice – rekao je veterinar i odbio pjevati pjesmu dalje.

Postidjela se učiteljica, postidjeli se đaci. Nije u redu hihihihotati se dok nekog boli guza. Onda je učiteljica pokušala spasiti priču pa se uozbiljila.

– Recite mi što je pouka ove priče? – pitala je đake.

– Pouka je kad imaš ospice pa ti se povuku – izjavila je Gabrijela i svi su potvrdili dovikujući:

– I ja sam imala ospice!

– I ja!

– I ja!

– I ja!

– Ja nisam!

Sada je priča postala ijaijaajanisam.

Spasile su je Hena i Iris.

Hena je rekla:

– Mislim da treba gledati gdje sjedaš.

A Iris je zaključila:

– Ja sam naučila da je jež veoma bodljiv. Što su naučili medo i jež, neka vam kažu sami.

Gdje se sakrilo Panonsko more?

*Čovjek bes mora!
Čovjek bes mora!
Spasavajte kitove!*

U jednom gradu ispod planina žive ljudi kojima se dogodila najčudnija stvar na svijetu. Jednom davno, igrali su se skrivalice s morem.

More se tako dobro sakrilo da ga nikako nisu umjeli pronaći.

Rudari su kopali duboko u zemlji i pronalazili samo slanu vodu. Istraživači su pronalazili kamenčiće i školjke, djeca su pravila brodiće i zamišljala valove a učiteljice su moru u dnevnik upisivale neopravdane izostanke. Sve dok jednom nisu krenuli tražiti more. Učiteljice, pekari, mornari, redari i poslastičari.

– Toliko izostanaka nije napravio nijedan đak! Nedopustivo! – izjavile su učiteljice. – Sve ove zadatke treba uraditi za kaznu!

– Cijeli svijet nam se smije – govorili su mornari. – Imamo brodove a nemamo more.

– U gradu nema dovoljno turista pa kolače moramo praviti u malim količinama – protestirali su poslastičari.

Pekari su se slagali s njima. Redarima se nije ostajalo u učionicama.

Krenuli su u potragu za morem. Išli su išli i stigli do Indijskog oceana.

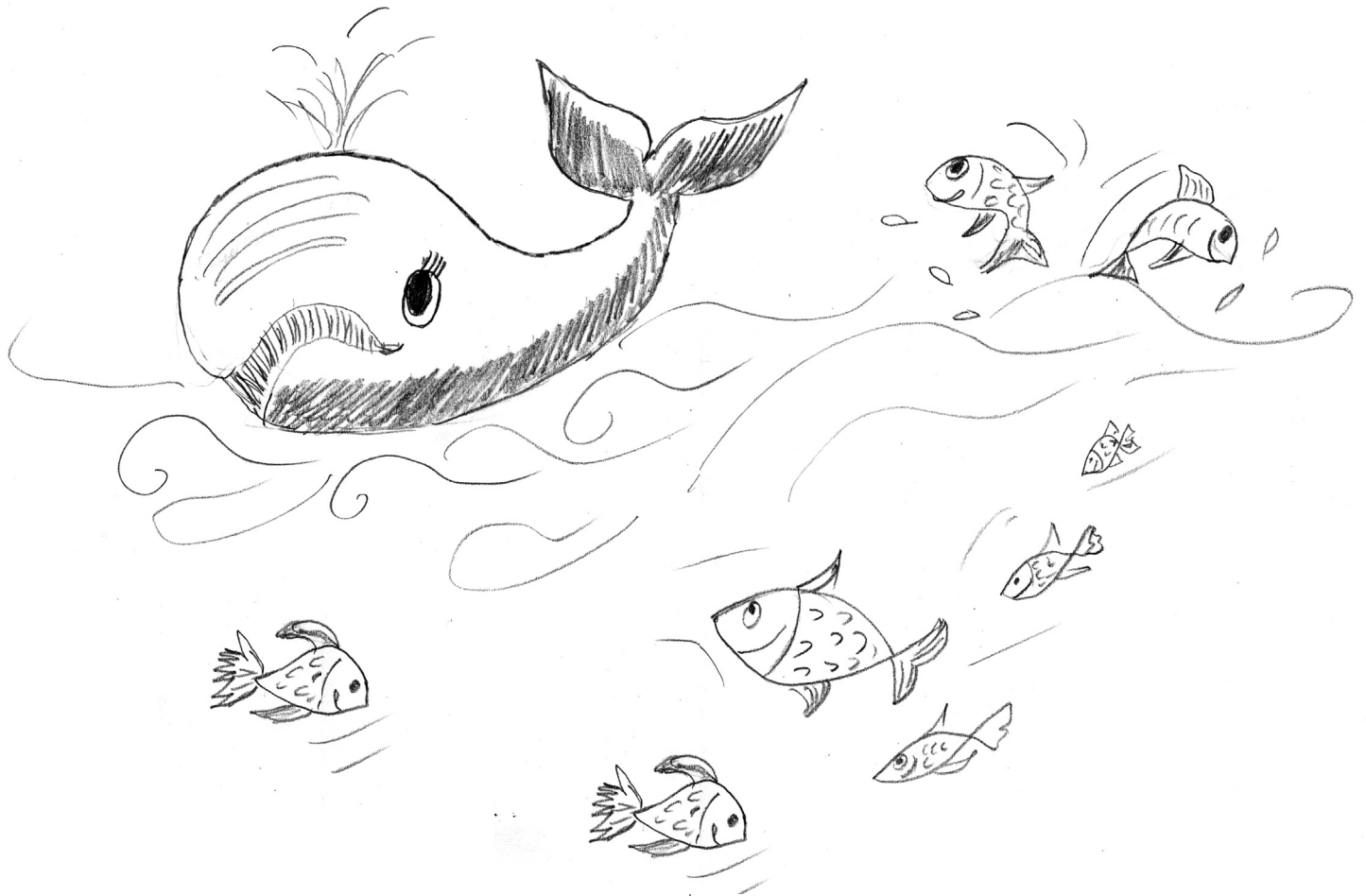
– Je li ovdje naše more? – pitali su uglas.

– Nije – rekao je razigrani ocean. – Ovdje sam samo ja, a ja nikada ne bih otišao daleko od Indije.

Krenuli su dalje. Hodali su, hodali sve dok nisu prispjeli na obale Pacifika.

– Je li ovdje naše more? – pitali su.

– Ninnnnniiiiiiiiijjjjjjjjjjjjeeeeeeee! – odgovarao je on a odgovor je trajao cijeli dan jer je Pacifik poznat kao najmirniji i najsporiji ocean na svijetu.

Atlantic im je samo domahnuo ogromnim valovima. Nisu se usuđivali prići mu bliže da ne bi počeo igrati vaterpolo s njihovim šiškama. Taman kada su pomislili da se trebaju vratiti kući neobavljenog posla, jedan im je val dobacio školjku koja govori.

„*Otišao sam na kraj svijeta*“, šumilo je u školjci i oni su znali da im to poručuje Panonsko more.

– Svijet je okrugao, nemoguće je na njemu pronaći kraj – zaključili su razočarano.

Jesu li se umorili ili su se uplašili, nije poznato. Vratili su se svoj grad i otišli na spavanje. Nije lako tražiti more.

A onda, te noći, dok su svi spavali, nasred gradskog trga izbio je vodoskok. Bio je to čuperak mora koje se sakrilo ispod grada. Vidjeli su ga samo golubovi i o tome gugutali cijeli drugi dan.

Možda ga je vidjela i spisateljica ove priče. Bilo kako bilo, tog je jutra uze-la ručnik, obukla haljinu za plažu, stavila šešir na glavu, raširila suncobran i ležaljku na balkonu. Onda je počela čitati neku debelu knjigu. Ponekad bi se osmjehnula i zagledala u daljinu kao da vidi pučinu i brodove. Na balkon su slijetali golubovi i gugutali a ona ih je pažljivo slušala sve dok nije zadrije-mala, baš kao na pravoj plaži.

Lukina priča

Zvonce se veselo oglasi školskim hodnicima i najavi veliki odmor. Naša nestašna učiteljica odskakuće do kutka gdje se druži s drugim učiteljicama. Tamo smije zaviriti samo redar.

Čim ona zatvori vrata u našoj se učionici dogodi čudo.

Dominik prestane biti Dominik i pretvori se u lava pa potrči između klupa. Lav počne loviti Ivana koji više nije Ivan nego mladunče zebre. Faruk se sakrije iza vrata i nestane. Umjesto njega proviri leopard.

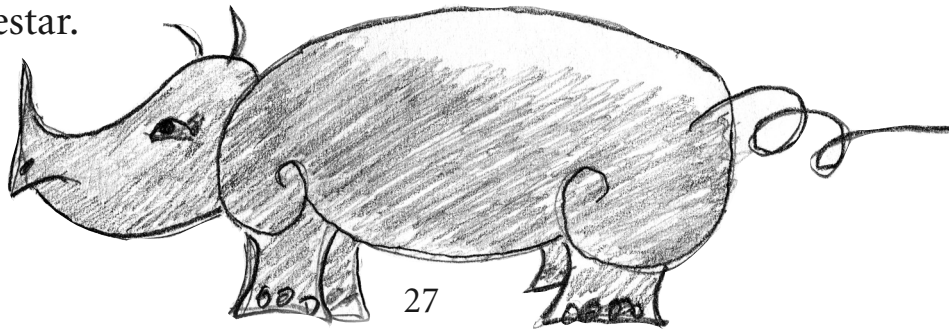
Domagoj se pretvori u žbun koji govori:

– Zasjeda za žirafe! Zasjeda za žirafe!

– Zašto u učionici više nema đaka? – zabrinuto pita kreda.

– Sve su ih pojeli lavovi i žirafe – odgovara tužno školska ploča.

– Što ćemo sada, koga će učiti učiteljica? – brine se šestar.

Iznenada se na vratima pojavi učiteljica. Iris joj potrči u susret i padne. Tup! Pravo na nos.

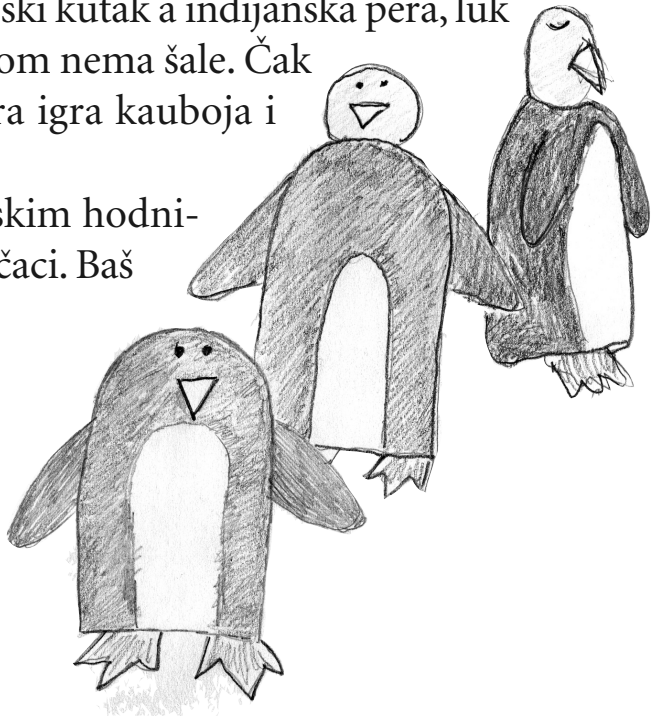
– Imaš li ti Irisice rezervni nos, pita učiteljica?

– Nemam – kroz suze odgovara ona.

– Onda ne možeš padati. Ili ponesi rezervni nosić ili opremu za padanje.

A vi zebre, žirafe i lavovi, vratite mi moje đake inače ćete imati posla sa mnom! – kaže strogo i odšeta u učiteljski kutak a indijanska pera, luk i strijela poskakuju iza nje. S učiteljicom nema šale. Čak ni kada se za vrijeme velikog odmora igra kauboja i indijanaca s ostalim učiteljicama.

Zvonce se, opet, veselo oglasi školskim hodnicima. U učionici sjede djevojčice i dječaci. Baš kako treba.

Kraljice iz drugog razreda

Sara i Ana u slobodno vrijeme idu u školu. Tamo pišu, računaju i pomažu učiteljici. Kada sve to lijepo završe, operu ruke i idu na svoj pravi posao. Ana je vila u Zemlji Žutih Leptirića a Sara je kraljica u Zemlji Crvenih Ruža. Blago njima, sigurno ste pomislili onako za sebe. Mislite li da je to lako? Leptirići samo izgledaju ljupko. Inače znaju biti prave svađalice pa Ana ima pune ruke posla i glavu punu briga kako da u svojoj zemlji uvede red.

Ni Sari nije lakše. Ruže ne lete ali se znaju kraljevski ljutiti da je to ponekad nesnosno. Nasmijati ruže i nagovoriti ih da pričaju svoje mirisne priče, to je prava umjetnost.

Čim zvoni, Sara i Ana se pogledaju i pozdrave baš kako to dolikuje krunisanim glavama.

Ana već na izlasku iz škole uzima svoj čarobni štapić u ruke a Sara trčeći ponavlja riječi kojima se ruže odobrovolje:

– Slatkice, mezimice, ljepotice, oblaci vam se dive, nikad niste sive.

Ovaj posljednji stih ubačen je samo radi rime ali se ruže uvijek nasmiju kada ga Sara izgovori pa durenje prestane kao čarolijom odnešeno.

Najljepše je kada Sara i Ana slave rođendan. Onda leptirići iz Anine zemlje dolepršaju u Zemlju Crvenih Ruža pa plešu i zabavljaju se cijeli dan. Ponekad Anu u školu isprate njezini leptirići. Učiteljica pomisli da su to šnale.

– Baš si se lijepo uredila, pohvali Aninu frizuru.

I Sarine ruže vole ispratiti svoju gospodaricu. Zalijepe se za njezine haljinice kao neke slike a učiteljica pita:

– Gdje si kupila tu divnu, rascvjetalu haljinicu Saro?

Sari i Ani je žao što učiteljica nikad nije bila u njihovom carstvu. Jednom su se dogovorile da će je povesti. Naravno, ako bude dobra.

Ali, baš, baš, baš dobra.

Žuto kao palačinke

Mateo voli palačinke. I palačinke vole njega. Baka voli Matea i zato mu stalno pravi palačinke. Što se voli kod kuće voli se i u školi.

Mateo voli lekcije u kojima se spominju palačinke.

Učiteljica svakome zadaje zadatke po željama.

Neki računaju pomoću krempita neki pomoću čokolada a Mateo piše najljepše rečenice o palačinkama s kremom, računa zadatke u kojima se zbrajaju i oduzimaju palačinke sa sirom...

Sigurno vam se već zamantalo u glavi od palačinaka.

Upravo se to jednog dana dogodilo učiteljici.

Rekla je:

– Stop!

– Nismo nigdje krenuli – odgovarali su đaci. – Kroz učionicu ne prolazi ulica.

– Stop! – ponovila je učiteljica.

– Vi ste učiteljica niste policajac – bunila su se djeca.

– Stop – ponovila je po treći put učiteljica ovaj put dodavši – palačinkama!

– Stop palačinkama a bome i krempitama, kruškama i jabukama! Danas ćemo se baviti dionosaurima!

Prvi su se pobunili đaci krempitari.

– Dinosauri nimalo ne liče na krempite!

Onda su se oglasili voćkoljupci:

– Mi volimo samo zadatke u kojima nešto cvjeta i miriše.

Ali, učiteljica je bila neumoljiva. Podijelila je listiće na kojima su čekali dinosauri. Sasvim bijeli, tužni i usamljeni.

Dok je šetala učionicom pjevušila je naglas:

– Triceraptos, pterodaktil, tiranosaur, velocireptor, brontosaur...

Pored jezera pase krdo. U krdu je deset brontosaura. Dođe tiranosaur i uplaši ih. Dva pobjegnu. Koliko je brontosaura ostalo pored jezera?

– Kakav zadatak – čudio se Mateo. – Kao da bi ijedan ostao pored jezera da ih ovaj strašni pojede kao kokice!

– Koliko ih je ostalo? – pita učiteljica.

– Samo jedan tužni – odgovara Mateo hrabro.

– Jedan, tužni? – pita učiteljica podigavši obrve.

– Zašto tužni i zašto samo jedan?

Mislim da zadatak trebaš pročitati ponovno.

Mateo je počeo objašnjavati učiteljici.

– Jedan je brontosaur zaronio u jezero, dva

su se sakrila u šumi, tri su potrčala koliko ih noge

nose. A ovaj najmanji... ja sam ga ožutio i sad je sretan.

Žutu boju nose samo hrabri. Sunce je hrabro, suncokret je

hrabar, ružno pače je hrabro. Hrabar je i ovaj brontosaur i zato je

Pojest ću Mateu sve palačinke!

otjerao tiranosaure. Onda su se svi ostali iz krda vratili i sad ih je opet deset. I sve sam ih morao ožutiti kako bi i oni bili hrabri. Sada im tiranosaur ne može ama baš ništa. Svi su žuti baš kao palačinke s kremom od vanilije.

– To je dobro – složili su se krempitari.

– Kruške su žute, i naranče i banane, njam, njam – dodali su vočkari.

– Tiranosaur je pobjegao – dodao je Mateo. – Ostala je samo palačinka na papiru. Završavao je doručak kada sam ga uplašio žutom bojom.

– Palačinke, krempite, kruške, jabuke... – ponovila je učiteljica i pokupila zadatke. U njezinim rukama smijali su se žuti dinosaure.

Onda se i ona nasmejala, od srca, veselim osmijehom koji je zazvonio u učionici. Đaci su veselo pridružili svoj osmijeh njezi-

nom. Smijali su se svi zajedno a strašni tiranosaur koji je pobjegao s papira i prisluški-
kivao na hodniku pobjegao je glavom bez obzira. Možda pojede nastavnike u zbornici, one koji ne znaju da se smiju i računaju s palačinkama.

Zato uvijek trebate imati žutu boju u džepu. Za svaki slučaj, ako ga sretnete i ako bude gladan.

Mladoženja iz trećeg razreda

Živio je u jednoj dalekoj zemlji jedan dječak.

U toj su zemlji škole bile lijepe, učiteljice dobre a vrijeme uvijek sunčano.

Taj je dječak imao mamu koja je mnogo voljela pisati njegove zadaće.

Učiteljica je pisala opomene: Molim Vas neka Vaše dijete piše zadaću samo, ali se mama nije obazirala na to.

– Samo da ti to malo popravim – rekla bi i uzela u ruke list bloka. Kad bi jednom počela crtati ne bi prestajala dok rad ne bi bio sasvim gotov. Njezinom je sinčiću ostajalo samo da oboji sunce i spremi rad u blok.

S matematikom je bilo isto.

– Računanje se ne može prekinuti na pola puta – govorila je i rješavala zadatke redom. Za to je vrijeme njezin sinčić gledao kroz prozor ili jeo palačinke.

Učiteljica nije imala izbora. Morala je i mamu upisati u dnevnik trećeg razreda.

Svakog dana mama bi dočekivala svog sina iz škole nježnim zagrljajem i riječima:

– Što danas trebamo učiti pile mamino? Je li učiteljica opet zadala mnogo zadataka iz matematike? Prošlog utorka sam se baš namučila dok sam sve riješila.

– Gladan sam! – povikao bi sinčić umjesto odgovora, ostavljajući svoju školsku torbu nasred hodnika.

– Pripremila sam palačinke – cvrkutala je mama i sklanjalala torbu.

I tako svakog dana. Nakon što bi pripremila ručak, pospremila kuću, opegla-
la veš i tko zna što još, mama bi počela crtati, računati, pjevati.

Kada bi zadaća bila gotova, mama bi spakirala sinovljevu đačku torbu. Onda bi pospremila i njegovu sobu, složila igračke i na kraju dana, kada bi svi poslovi bili gotovi, u samu ponoć išla na spavanje. Zato je, ponekad, bila veoma umorna.

– Barcelona je opet pobijedila Real – oduševljeno je govorio tata kada bi njih dvoje, navečer, ostajali sami ali je mama već spavala i to sjedeći.

– Volio bih kupus za ručak – molio je tata ponekad ali mama nije htjela ni čuti za to jer njezin sin nije volio kupus pa se zato u njihovoj kući nikad nije ni kuhao. I ne samo kupus! Na popisu neželjenih bili su i grašak, zelena salata, špinat i svo sezonsko povrće. Tata je svaki dan morao jesti pite, palačinke, pomfrit i uzdisati.

Utakmice je morao gledati bez tona jer je sin u to vrijeme igrao ugrice na računalu.

Ali, jednoga dana, u školu se doselila djevojčica s najljepšim šiškama na svijetu. Učiteljica joj je dodijelila mjesto odmah pored maminog sina.

Kada se sin vratio kući objavio je s vrata:

*Ja sam najljepša
u razredu!*

– Mama, ja se ženim!

Mama se zamalo onesvijestila. Zamislila je kako će sada morati pisati dvije zadaće, sklanjati dvije školske torbe, slikati po dva rada iz likovnog... sve joj se zacrnilo pred očima.

– Slušaj mladoženja – rekao je tata koji je u tom času stigao s posla – od danas u ovoj kući važe nova pravila. Idemo nas dvojica na jednu duuuugu šetnju a mama neka malo odmori.

Što je tata rekao svom sinu, ne zna se.

Ali, od tog je dana sam pisao svoju zadaću, sam pospremao svoju sobu, čak je i sam vezao pertle, češljao kosu i pripremao užinu.

Djevojčica s najljepšim šiškama na svijetu osmjehivala se najsladim osmijehom dok je učiteljica upisivala petice u njegovu bilježnicu.

Na odmoru su dijelili užinu a poslije škole išli zajedno u gradsku knjižnicu.

Mamu su ispisali iz trećeg razreda. Više nije pisala sinovljeve zadaće nego šetala s tatom i pravila mu društvo dok je gledao utakmice jer je njihov sin u svojoj sobi čitao knjige. Živjeli su sretno i veselo u svojoj zemlji.

Onda je njihov sin dobio sestru a tata se, u propisno vrijeme, upisao u prvi razred zajedno s njom. Tu priču ispričajte sami.

Ljubomora

– Divno, divno, pjevušila je učiteljica i spremala se za školu.

Njezina mačka stajala je na prozoru i posmatrala je. Ličila je na neki čupavi upitnik.

– Divna je jesen, divno je nebo u jesen, divno je kad djeca čitaju knjige...

– objašnjavala je maci svu divotu kojoj se tako od srca radovala. Onda je zazvonio poštar i predao joj pismo iz koga su se na sve strane rastrčale ružne vijesti. Mačka ih je hvatala kao miševе ali se učiteljica nikako nije uspjela obraniti. Ružne vijesti su joj prvo pokvarile frizuru, pa ručak koji je netom skuhala a onda, onda su joj pokvarile i osmijeh i cijelu divnu sliku tog jutra.

Škola je čekala i đaci u školi isto tako. Tog su dana išli u kazalište.

Učiteljica je zamolila Sanju da joj pomogne odnijeti stvari u zbornicu.

– Uvijek učiteljica odabere baš nju – bunila se Melica.

– Baš! – dodala je druga djevojčica, učiteljica uvijek kaže za njezine radove da su divni.

Sanja ih je čula i rastužila se.

Učiteljica je, uporno, tjerala one ružne vijesti s glave ali one su se zakačile kao šnale za njezinu glavu i nisu joj dale mira. U učionici nije bilo lijepo. Kao da se u nju, odjednom, uselilo loše vrijeme.

Učiteljicu su i dalje mučile one loše vijesti, Sanja je bila nesretna jer su drugarice mislile da je učiteljica odvađa od ostalih, ostale djevojčice su bile nesretne jer nisu bile na Sanjinom mjestu. Dječaci su bili nesretni jer ih je učiteljica ružila zbog nestašluka.

Kao što se dan nikad ne završava na pola tako se i ova priča još nije ni približila kraju jer je posljednji sat bio kontrolni iz matematike. Jao, jao, jao! Trojke su pljuštale na sve strane. Obrukalo se pola razreda. Nisu znali riješiti zadatak koji su vježbali cijele prošle godine.

Ljuta učiteljica, ljuta djeca. I to nije bilo sve. Ljutnja se kao poplava prelila i u mame i tate.

– Što sebi umišlja ta učiteljica – rekao je jedan tata. – Moja kćerka kaže da ona voli samo Sanju a ostalu djecu zapostavlja.

– Vi imate problem – rekao je tata – djeca vam govore ispred škole kako ne vole Sanju.

Tata je bio bijesan, učiteljica povrijeđena i skoro da se sve moglo završiti padanjem u nesvijest. Svi su otišli svojim kućama ljuti, djeca zbog ocjena, tata zbog učiteljice, učiteljica zbog svega i nitko te noći nije spavao kako treba. Učiteljicu je dočekala kuća puna ružnih vijesti. Mačka se od straha popela na luster. Ručak je bio sasvim uništen kao i pogled s učiteljicinog prozora.

– Neću ih više nigdje voditi, rekla je sama sebi. Neka ih vode njihove mame i tate i neka im oni objašnjavaju kako je netko na sceni a netko u publici. Niti mogu svi nastupati niti mogu svi sjediti i gledati.

– Mjauuu – potvrdila je mačka.

– Da, i pedagoginji ću reći kako imam u razredu djevojčice koje se ne vole i neka mi da drugi razred a ovaj prepusti nekoj učiteljici koja ima dvadeset četiri ruke pa da svakom uhvati po jedno dijete kada ih vodi u park.

– Mjau! – potvrdila je mačka s lusterera.

– Da, da, neku koja dijeli samo petice i nikad nikome ne kaže kada je pogriješio. Tako će misliti da nikad ne griješe i da je sve što urade savršeno.

– Mjauuuuu! – slagala se mačka.

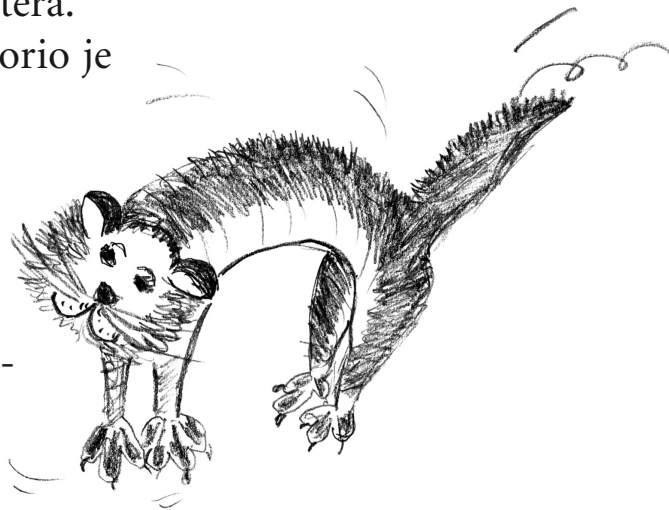
– I ta druga učiteljica neka šalje cijeli razred kada joj nešto treba iz zbornice. Neka uplaše direktora, spremačice i tajnika.

– Frrrr!!! – frknula je maca i spala s lusterera.

Na drugom kraju grada, ljuti tata govorio je kako će sutra odmah u ured direktora i kako će sve reći. To se više ne može trpiti. Pokazat će on toj učiteljici...

Neki su plakali zbog loše ocjene, neki su se durili i nijedno nije otišlo na karneval na kome se plesalo i pjevalo a dijelile su se i nagrade. Grozan dan. Pala je noć.

Učiteljica je legla u svoj krevet a one ružne vijesti su joj, jednako, čupkale šiške. Onda se, odjednom, u sobi stvorila velika svjetlost i iz nje je banuo čarobnjak Mo. Sirota učiteljica mnogo se uplašila a mačka je šmugnula pod krevet. I onda, onda je učiteljica počela plakati i tužiti se čarobnjaku:

– Ja ih sve volim a oni su tako nepravedni prema meni – šmrkala je. – Kao da mi nisu dovoljne ove ružne vijesti još treba da strahujem kakvu ću ocjenu dati i kome ću se kako nasmijati. Još će doći da me biju jer sam neko dijete odabrala da mi donese kredu a drugo nisam. Šmrc, šmrc!

– Dobro, dobro – tješio je čarobnjak učiteljicu. Hajde uzmi malo ove posebne, crne čokolade. Šaljem te na bolovanje. Hokus-pokus, zamahnuo je čarobnim štapićem i učiteljica se našla na otoku usred mora. Valovi su šumili, palme su se njihale a kamenčići na plaži su svi od reda bili od čokolade koja se ne topi na suncu. Košpe su se mogle naći na sve strane u fišecima od lišća. To nije bilo sve. Poštar nikako nije mogao doći do otoka s ružnim vijestima.

Kada se pobrinuo za učiteljicu, čarobnjak Mo je ponovno zamahnuo štapićem i povikao Hokus-pokus!

Cijeli se razred našao na brodu bez kapetana. U pidžamama i zbunjeni stajali su na palubi.

– Ja ću biti kapetan – povikala je Iris i potrčala na pramac broda.

– I ja i ja – povikali su svi i svi pojurili tamo gdje je stala Iris. Brod se opasno zaljuljao i nageo na jednu stranu.

– Potonut ćemo! – vrisnula je Dea. Svi su počeli trčati na drugu stranu.

– Treba se popeti na jarbol i vidjeti ima li kopna na vidiku – predložila je Ana.

– Ja ću, ja ću! – opet su svi povikali i počeli se penjati a nos broda zaronio je u valove.

– Jaooo! – vrisnula je Gabi. – Slomit ćete jarbol.

– Treba pronaći sjever – rekla je Klara. – Po sjeveru se sve računa. Ja ću okretati kormilo.

– I ja znam gdje je sjever, ne možeš ti sama, nisi najpametnija – podviknula je Dragana.

– I ja znam gdje je sjever, i ja znam gdje je sjever, povikalo je pola razreda. Brod se i dalje ljuljao i okretao u mjestu jer nitko nije držao kormilo.

– Da je moj tata ovdje on bi nas spasio – rekla je Sara.

– I moj, i moj... – povikali su svi u glas.

– Čak bi i ona nepravedna učiteljica dobrodošla – dobacio je Faruk ali ni mame, ni tate ni učiteljica nisu bili blizu. Morali su se, nekako snaći sami. Onda je iz mora izronilo strašno čudovište i progovorilo još strašnjim glasom:

– Sve ću vas pojesti ako me ne zabavite. Strašno mi je dosadno. A kad mi je dosadno, užasno sam gladan. Možda da gricnem malo ovu djevojčicu koja stoji sama, pitao je opasno se približavajući brodu na kome je odvojena od drugih stajala Sanja.

– Nećeš pojesti našu drugaricu – povikale su Iris i Irina i pritrčale Anji a za njom su dojurile sve djevojčice iz razreda.

– A dječake, njam njam! – mumljalo je čudovište.

– Samo probaj – povikao je Domagoj. – Svi znamo karate.

– Onda ću vas pojesti sve ako ne izvedete kakav dobar program.

– Mi imamo svoja prava – povikala je Enola.

– I ja imam pravo da mi ne bude dosadno i da se najedem kad sam gladan – odbrundalo je čudovište. – A sada, na posao, čekam. Imate pola sata.

– Hajdemo ga naučiti kako da mu ne bude dosadno – predložio je Ivan.

Brzo su se dogovorili.

– Mi ćemo ti pokazati kako se crtaju najljepša bića iz bajki – rekle su Enola, Klara i Dea. Počele su slikati na jedrima broda prekrasne crteže.

– Mi ćemo te naučiti kako možeš plesati na valovima – rekli su Irina, Ana, Gabi i Sara.

Pokazale su mu neke osnovne korake a čudovište ih je sa zanimanjem ponovilo.

– Mi ćemo ti pokazati nogometne trikove – predložili su dječaci.

– Mi ćemo te naučiti kako se rimuju riječi – rekle su složno dvije Iris i jedna Anja.

– Ponekad i matematika dobro dođe – rekli su Tarik, Luka i Mateo i naučili čudovište kako se računa do deset.

Tako je svatko od njih pokazao Čudovištu ono što mu je najbolje išlo od ruke.

– Umijete li vi svi sve ovo što ste meni danas pokazali? – pitalo je Čudovište.

– Umijemo – odgovorili su svi složno – samo su neki u nekim stvarima malo spretniji od onih drugih.

– Na primjer? – pitalo je ono sa zanimanjem.

– Na primjer, naša učiteljica se boji visine i ne smije se spuštati niz tobogan ali zna pričati priče. I ne ljuti se kada gleda utakmicu jer nju nisu pustili da bude golman.

– Divno, divno – zabrundalo je čudovište glasom njihove učiteljice i zaronilo u dubine.

Koliko je osam minus deset?

Čitaj liktini!

Nabroji strane učionice!

Ne gubij se na stolici!

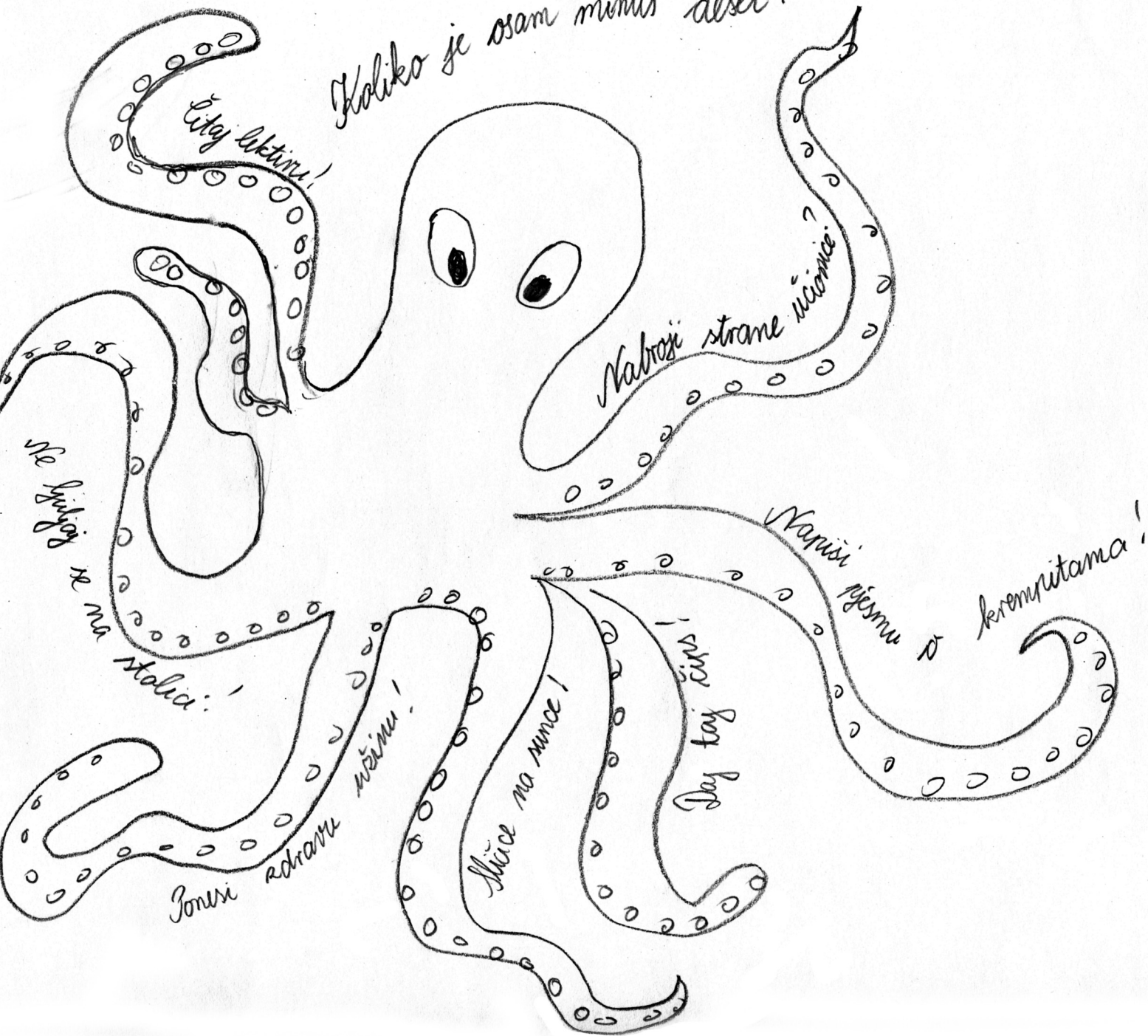
Broni rđnamu nšim!

Šlice na muce!

Daj taj čus!

Napisi pjesmu o

keremnitama!

Djeca su se rastrčala po brodu. Andrej se popeo na katarku i uzeo dalekozor.

– Kopno na vidiku! – povikao je.

Složno su zaveslali prema sjeveru koji je pokazao kompas. Na kormilu su se smjenjivali abecednim redom.

Uplovili su u školsko dvorište. Tamo ih je dočekaao direktor s novom učiteljicom. Imala je osmijeh od uha do uha i dvadeset četiri ruke. Pedagoginja joj je pružila dnevnik trećeg razreda ali je ona rekla da joj neće trebati jer će djeca ionako, sva odreda, imati petice. Na školskim priredbama će cijeli razred voditi program i svi će imati medalju iz plivanja.

– To je nemoguće! – bunila se pedagoginja.

– Možda da nam vratite naše čudovište od učiteljice? – pitao je Dominik.

Direktor je rekao da je ona na bolovanju i da će se vratiti tek kad joj ponestane čokolade na onom otoku. Ali, ona se ubrzo vratila jer nije mogla dugo bez svojih đaka. Ponijela je u džepovima puuuno čokolade za svaki slučaj, ako neki ljutiti tata poželi istjerivati pravdu poslije nastave a čokolada je odlično pomagala i kod rastjerivanja ružnih vijesti.

Gaye mi Recem
kaygisi? u my

Priče su priče

– Što su slatka dječica, divila se bubamara. Šetala je po školskom prozoru i prislušivala.

– Sada ćemo čitati jednu bajku – rekla je učiteljica. – Zatvorite oči i zamislite...

I bubamara je zažmirila.

Učiteljica, đaci, bubamara pa čak i pedagog koji se našao ispred vrata učionice, našli su se u čudesnoj zemlji. U toj su zemlji živjele vile. Sve ih je vodio glas učiteljice koja je čitala priču. A priča je glasila ovako.

Zamislite sada jednu vilu kako spava na laticama suncokreta i jednu bubamaru koja pokušava da je probudi.

– Fino – pomislila je bubamara s prozora. – Volim priče u kojima sam ja glavni lik.

– Suncokret se bunio – nastavila je priču učiteljica.

– Neka spava, ne budi je – govorio je bubamari.

– Baš hoću – tvrdoglavo je govorila ona i šetala vili pravo preko nosa.

– Bole me noge i krila a ona još uvijek spava. Vilama ne priliči tako dubok san – gundala je.

– Ni tebi ne priliči takvo ponašanje – dostojanstveno je opominjao Suncokret.

– Slušaj me Slučajni Suncokrete, poslali su me da je razbudim i donesem joj nešto ali se plašim da će ova vila prespavati svoju sreću. Sem toga, ni tebi ne priliči da rasteš ovdje usred šume. Suncokreti rastu u polju. Kako si, samo, narastao u ovoj hladovini?

Slučajni Suncokret je pognuo glavu. Zvali su ga tako jer je, sasvim slučajno, nikao ispod jedne breze nadomak šume. Zato što je bio usamljen i neobičan i zato što je voljela žutu boju, vila Pospančica ga je odabrala za svoje posebno mjesto.

Na njegovim je laticama najslade spavala i sanjala snove koji su, svi određeni, bili žuti i sunčani. Taman kad je Bubamara pomislila odustati, Pospančica je otvorila oči i rekla:

– Sanjala sam kako me golica Sunce.

– Ja sam te gociala – oglasila se Bubamara. – Jutro se skoro potrošilo a ti i dalje spavaš. Poslali su me da ti donesem sreću ali mi se čini...

– Sjajno – oglasio se Suncokret kako bi prekinuo Bubamarine grdnje. On je volio Pospančicu i nije mu bilo drago slušati kad je grde. A grdili su je neprestano.

Od jedne vile mnogo se očekivalo. Vile trebaju pjevati kao slavuji, plesati kao čigre i prosipati čarobnu mjesečinu svojim štapićem. Umjela je to i Pospančica ali samo kada joj je bilo do toga a to se događalo rijetko. Sem toga, bila je bucmasta kao neka leteća bundevica što je, među vilama, bio pravi izuzetak. Njezine su je sestre stalno opominjale da ne gricka slatkiše suviše često. Učitelju slavuju su sva pera stršila kao ježeve bodlje kada bi zapjevala svoju omiljenu pjesmu. Sova koja je živjela na drvetu iznad Suncokreta,

stalno se žalila kako Pospančica pravi mjesečinu u pogrešno vrijeme i zbunjuje je. Pospančica je imala dobro srce ali, kako sve vile imaju dobro srce, to joj se nije brojalo kao neki poseban talent.

– Što si mi donijela? – pitala je veselo Pospančica, sasvim se razbudivši.
– Jedva čekam da vidim kako izgleda moja sreća.

Bubamara raširi krila ali... pokuša ponovno pa ponovno...

– Zar je nevidljiva? – pitao je Suncokret.

– Nije nevidljiva nego sam je ja, nekako, putem izgubila – žalosno je odgovorila Bubamara. – Što ću sada? Oduzet će mi sve moje tufnice za kaznu, pretvorit će me u blesibubu... – jadikovala je.

– Baš si moju sreću morala izgubiti – žalostila se i Pospančica. – Idemo je potražiti. Samo se dobro sjeti kojim si putem doletjela.

– Idemo odmah!

– Sretan put – pozdravljao je Slučajni Suncokret. – Neka vas prati sunčeva svjetlost.

I tako su Pospančica i Bubamara krenule u potragu.

Letjele su iznad polja i proplanaka sve dok se nisu umorile.

Zastale su pored potoka kako bi se odmorile.

– Kako izgleda ta moja sreća? – pitala je Pospančica radoznalo.

– To je nešto što ti treba – zagonetno je odgovorila Bubamara.

– Meni treba mnogo toga, lijep glas, mršav stas, novi čarobni štapić...

– Svašta – prezrivo je rekla Bubamara. – Moja krila ne bi mogla ponijeti takav paket. Zar misliš da ti je sve to potrebno?

– Moje sestre misle da mi sve to treba. A sova, sova se toliko žali...

– Tako misle oni ali ti i ne izgledaš baš nešto mnogo nesretna bez stasa, glasa i novog štapića.

– Isto misli i moj prijatelj, Slučajni Suncokret.

– Dobar je prijatelj taj tvoj Suncokret.

– Mislim da je sjajan – rekla je Pospančica ponosno. – Iako raste u debeloj hladovini uvijek umije pronaći sunce, čak i kada ga sakriju oblaci. Kada pada kiša on napravi za mene mali, žuti kišobran od svojih latica. I onda se smijemo pticama koje pokisle izgledaju baš šašavo. Kad me sestrice vile grde jer sam sama pojela cijeli vilinski kolač on kaže da su kolači – kolači ili slaže da je i on pojeo pola. A sovi je jednom tako očitao lekciju da je prestala gundati mjesec dana. Samo je usamljen i svi mu se čude i smiju jer jedino on raste u hladovini. Poljsko cvijeće misli da ima preveliku glavu i stalno ga zadirkuje pa ponekad bude tužan.

– Kako to da nije uvenuo nakon prvog ljeta? – pitala se Bubamara.

– Ne želim da uvene. Svake jeseni pospem po njegovim laticama malo čarobnog praha da može preživjeti zimu.

– Eno je – povikala je Bubamara tako glasno da se vila uplašila. – Baš sam se ovdje i ja odmarala. Pogledaj pored onog velikog kamena.

– Liči na sjemenku – čudila se vila.

– Pa i jeste sjemenka – tajnovito je rekla Bubamara. – Moj je posao završen. Ne govori nikome dok iz nje ne poraste ono što treba. Sretno ti bilo i ne jedi suviše kolača – povikala je dok je uzlijetala s kamena.

– Kakvo li čudo krije ova sjemenka? – pitala se Pospančica dok ju je krišom sadila pored Suncokreta.

Prošlo je od tada neko vrijeme a vila je i zaboravila na sjemenku sve dok se jednog sunčanog jutra iz zemlje nije pomolio pupoljak. Počeo je rasti brzo, brzo. Odmah se vidjelo da to nije običan cvijet.

Nije prošlo mnogo a pored Slučajnog Suncokreta počeo se njihati još jedan, isti takav.

– Još jedan, nikao je još jedan – zašuškalo je drveće.

– Kakvo čudo – pospano je dobacila sova s vrha drveta.

Suncekretovoj sreći nije bilo kraja. Više nije bio usamljen i slučajan kako su ga zvali. Od jutra je šaputao sa svojim prijateljima o svim sunčanim temama o kojima mogu razgovarati ti divni cvjetovi. U njegovoj je sreći uživala i vila Pospančica.

Sa srećom je kao i s kolačima, najslađa je ako je podijelimo.

Đaci su otvorili oči. Isto su učinili i bubamara i pedagog.

Pedagog je produžio do svog ureda sav gladan i raznježen. Odmah je poručio dostavu velike porcije palačinki. A bubamara je počela skakutati po prozoru kao da je otkrila neko čudo.

– Znači tako, moje tufnice imaju čudotvornu snagu. Ako ih darujem djeci ona će biti sretna.

I počela je šakom i kapom sipati svoje tufnice po učionici.

Prošlo je nekoliko dana a na Andrejevom nosiću se pojavila tufnica. Pa još jedna pored uha, i još jedna i još jedna.

– Sigurno su ospice – objašnjavala je učiteljica zabrinutoj mami.

Onda su se i na Deninovom čelu pokazale tufnice pa je i on morao kući na bolovanje.

Tufnice su osvanule i kod Hene, Gabrijele, Dominika, Ivana i Irine.

– Divno, svi imaju moje tufnice – radovala se bubamara sve dok se kraj nje nije stvorila vila Pospančica.

– Ti si jedna blesibuba – grdila ju je.

– Zašto? – pokunjeno se pravdala bubamara. – Svi đaci koji imaju tufnice sada su u svojim sobama, nemaju zadaću, maze ih i paze i gledaju crtića koliko požele.

– A temperatura, pa češanje pa, pa... – srdila se vila sve više.

– Ali priča... – pravdala se nevjesto bubamara.

– Ponekad moraš dobro razmisliti o tome što ti priča želi reći. Zamisli kako bi to bilo kada bi djeca pokušala letjeti kao Petar Pan ili, ili... uh!

– Razumjela sam – rekla je bubamara. – Zamišljati je jedno a sjediti u školi nešto sasvim drugo.

Puf! Od vile je ostao samo oblačić.

– Ode ona u svoju priču. Sva je izmišljena – rekla je bubamara.

A onda se i sama pretvorila u leteći upitnik i odletjela u neku novu priču.

O čemu sanjaju učiteljice kad je raspust

– Gotovo, rekla je glasno učiteljica i odložila olovku.
Sve su knjižice napisane. Vrijeme je za odmor.

Pogledala je učionicu punu praznih klupa i zamislila svoje
đake.

– Dosta je bilo škole, neka se igraju i uživaju – pomislila je i za-
ključala ormar s knjigama.

Tako je počeo raspust.

Prvog mjeseca je učiteljica otputovala u Indiju kako bi vidjela slonove.

– Eh, da su moji maleni sada ovdje! – uzdisala je i nudila slonovima ki-
kiriki.

Onda je, brodom, krenula na putovanje do dalekog otoka kako bi pro-
našla ono gusarsko blago. Na otoku su se njihale palme. Jedna joj je doba-
cila veliki kokosov orah.

– Ovaj bi orah odlično poslužio za čuvanje kreda u učionici – pomislila
je dok je pila kokosovo mlijeko. Uživala je u suncu, moru i tišini pa je tako
i zaboravila na blago. Možda bi zaboravila i na povratak da nije nestalo ko-
kosovih oraha. Nad morem se nadvila oluja. Njezin mali brod od straha je
drhtao na valovima. Tko zna kako bi se to putovanje završilo da u pomoć
nisu priskočili dupini.

Snoromajci!

Snovi su naša
hrana!

gric gric

noćne more - bjak!!!

Kiša je padala iz gromnih oblaka a učiteljica je, upravljajući brodom, pomislila kako bi se sada divno moglo objasniti kruženje vode u prirodi.

Od svega se može umoriti, od avantura, škole, kolača, ljubavi, zadaće pa i od raspusta.

– Gdje li su sada moji đaci? – pitala se učiteljica i slagala školske knjige.

Jesu li se djevojčice vratile iz svojih kraljevina, jesu li dječaci stigli s nogometnog prvenstva iz Brazila?

Kako su dani odmicali, sve su joj više nedostajali.

Jedne je večeri sanjala neobičan san. Ispred njezine kuće netko je ostavio bicikl s dvadeset šest mjesta za vozače. Kao neku pozivnicu. Tako je učiteljica krenula na put. Jednog je đaka pronašla u priči o dinosurima, jednu djevojčicu na obali čudesnog jezera, polovicu razreda je zatekla kod baka i djedova a nekoliko njih i na plažama mora. Sve ih je, lijepo, skupila na bicikl, i odvezla u školu.

Svi su posjedali u svoje klupe.

Domar je imao muke s biciklom ali se učiteljica nije osvrturna na njegove primjedbe.

Bila je radosna što joj je učionica puna vesele djece i što će danima, zajedno, prepričavati priče s raspusta.

Bajke za raspust

Zamršena priča

U najljepšem kutku jednog tavana, odmah ispod dimnjaka, živjela je dobra teta Zeleneta. Tako su je zvale bubice koje su joj dolazile u posjetu, jele kolače i slušale priče koje je pričala dok je plela tople, zelene šalove.

Teta Zeleneta je bila bogomoljka. Za razliku od onih drugih o kojima su se pričale grozne priče, ona je beskrajno voljela svog malenog, čangrizavog i plašljivog bogomoljca.

Njihova je ljubav zaslužila duge, tople rečenice baš kao što su bili šalovi koje je plela.

– Tako je to bilo – pričala je jedne subote bubicama i usput plela još jedan šal.

Bubicama je slušanje njenih priča uvijek ličilo na neku avanturu. Teta Zeleneta je svoje priče zaplitala i rasplitala baš kao i pletivo koje joj je stalno bilo u rukama. Zastajala je na načudnijim mjestima, zaboravljala završiti rečenice, ispuštala očice.. Ponekad je rečenice u svojoj priči znala tako zamršiti da je kraj dolazio odmah na početku a sredina bi se zapetljala pa je bila sasvim neupotrebljiva.

Ali, ona je u svome poslu, bilo da je riječ o pletenju ili pričanju, bila uporna i na kraju se uvijek divila svome djelu koje je, doista, svako na svoj način bilo neponovljivo.

Bubice su bile radoznali slušači a njihovom strpljenju u mnogo su pomagali kolači kojima je teta Zeleneta častila svoje goste.

– Tako je to bilo, počinjala po deseti put i zastajala da bi raspetljala vunu.
– Kako omaklo se pitanje najmlađem – a ostali su ga počeli ušutkivati jer je teta Zeleneta bila zbunjive prirode.

– Ah, da, bilo je tako da je počelo u jesen, jedne jeseni... Obično sve počinje u proljeće ali ova je zgoda počela u jesen. I neka je počela tada jer je zima poslije nje bila duga i puna snijega. Dosada bi nas sasvim dokrajčila ako ne bi mrak i hladnoća. Žabe su pametne i medvjedi su pametni, oni prespavaju sve što treba da se prespava ali, mi bogomoljke, mi smo posebna vrsta.

– Neće valjda o žabama – šapnula je jedna bubica ali su i nju ućutkali.

– Čula sam te, zlato – dodala je Zeleneta i bacila pogled ispod velikih naočala. – Ali, ja moram spomenuti žabe, jer, gdje su žabe tu su i rode.

– Te je jeseni Gracijeta, roda koja živi na krovu iznad nas, slomila krilo. U proljeće se Gracijeta udala za svog Gracana. Gracan je imao široka krila i dugi kljun, pravi rodan šarmer. Gracijeta se šepurila pred ostalim rodama, kad god je to mogla.

Te su jeseni prvi put trebali putovati zajedno čak do daleke Afrike. Gracijeta je plakala u gnijezdu a tužni Gracan letio je iznad krova u velikim krugova.

Svi smo tugovali s njima.

Došao je i dan rastanka. Gracijeta je jecala i domahivala onim zdravim krilom jatu koje je odmicalo prema jugu.

– Nemoj me zaboraviti, čula sam kako je ponavljala tiho dok su se Gracan i ona opraštali.

– Dalek je put do Afrike – govorili su golubovi. – Svašta se može dogoditi.

– Svašta, svašta – ponavljale su svrake.

– Onda se Gracan vratio...

– Kako se odmah vratio – povikala su u glas razočarana dječica a Zelene-ta je ispustila konac, pokušavajući otpetljati čvor.

– Naravno da se vratio, ne baš odmah, ali se vratio.

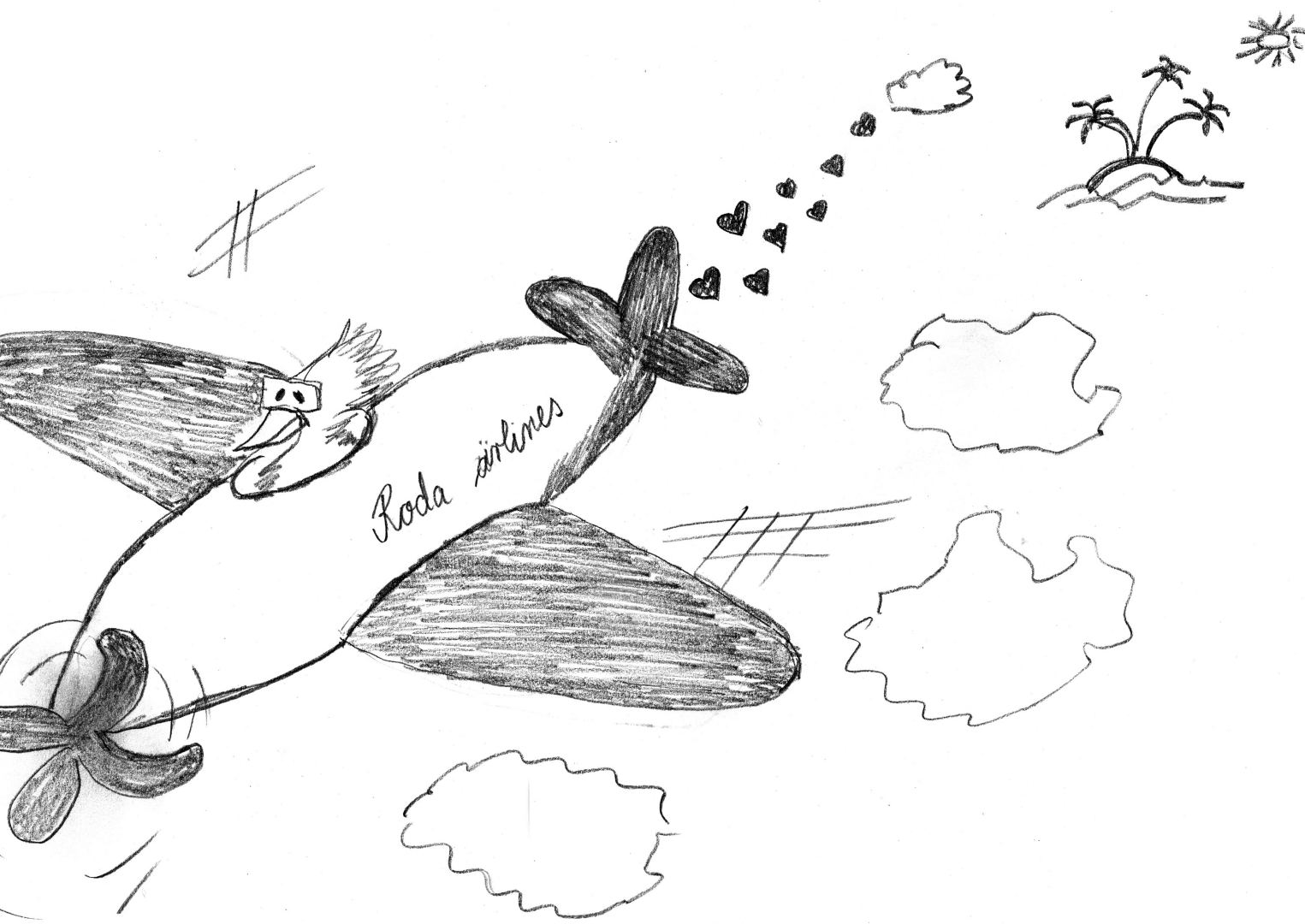
Te smo zime svi tugovali s Gracijetom. Pao je prvi snijeg, pa drugi snijeg, pa se smrзло jezero, pa se nakrivio bor... Gracijeta se oporavljala. Pogled joj je stalno bježao put juga. Onda su stigle visibabe i topli vjetar, ukazali su se pupoljci na granama jabuke i šafrani u šumi.

– Neće se vratiti – zlobno su dobacivale vrane Gracijeti. Ali, ona ih nije slušala. Svakog se jutra budila sve radosnija dok je neki tihi sat u njenoj duši otkucavao posljednje minute čekanja.

– Neće se vratiti – ponavljali su i vrapci koje je lako nagovoriti da pričaju gluposti.

– Neće, neće – škripao je stari oluk.

Ali, Gracijeta je slušala samo svoje srce.

I onda, jedne večeri, negdje u sumrak, u divnim narandžastim oblacima, pojavio se Gracan. Predvodio je jato roda koje su pristizale s dalekog puta.

Kako su se samo njih dvoje zagrlili. Kao, kao... zastala je neodlučno jer su je bubice gledale širom otvorenih očiju.

Baš u tom trenutku, zaškripala su vrata i prekinula priču tete Zelenete.

– Opet pričaš djeci ljubavne priče – govorio je umjesto pozdrava čika Lenetezin.

Onda su se pogledi teta Zelenete i čika Lenetezina zagrlili a bubice su šmugnule kući.

– Jesi li se umorio dragi – pitala je umiljato teta Zeleneta ostavljajući svoje pletivo dok je čika Lenetezin ogrtao svoj stari, kućni šal i sjedao u udobni naslonjač pored stola.

– Malo me bole krila – odgovarao je on i kašljucao tiho.

Iznad njih, u velikom gnijezdu, pticima je pričala priču mama Gracijeta.

Ispod našeg krova živi najčudniji par u ovome kraju. Svi znaju kako su bogomoljke okrutne supruge. Mi, rode, nikad nismo imale posla s tim divljim plemenom.

Ali, ovo dvoje... Ona mu i dalje tepa kao kad su se tek upoznali. Zove ga „kolačiću moj“, a on nju „iskrice moja“. Svi se čude i gledaju ih poprijeko.

– Šta znači „gleda poprijeko“? – pitala je mala roda pametnica.

– Šta su iskrice? – pitao je njen radoznali brat.

Prije nego je Gracijeta uspjela odgovoriti, u gnijezdo je bučno sletio Gracan i raširio krila u veliki zagrljaj.

Gracijeta ga je „pogledala poprijeko“ jer je opet kasnio na večeru.

I tu se priča zapetljala jer nije htjela da joj se dogodi kraj. Uostalom, postoje priče koje nemaju kraj. To su priče o pravoj ljubavi.

Lijepo su jer u njima uvijek, postoji neko gnijezdo, neko krilo koje strpljivo čeka ono drugo i naravno, neko srce koje ima snage da isplete šal od nježnosti i dobrote i njime ogrne onoga koga voli.

Čuvar osmijeha

Jedrenjak je zorom isplovio iz luke. Mornari su pjevali i zatezali jedra. Stanovnici grada veselo su domahivali s dokova. Proći će mjeseci do njihovog povratka. Kapetan se nadao da će ovoga puta pronaći najljepše bisere.

Plovili su danima dok nisu stigli do koraljnog grebena. Sidro je bačeno i lovci na bisere spremali su se u potragu.

Najmlađi među njima prvi je zaronio. Samo što je nestao u dubinama, nebo su prekrili crni oblaci i silni vjetrovi odjednom su zapuhali sa svih strana.

Kapetan nikada nije doživio oluju koja je stigla brže i bez ikakvog upozorenja. Mornari su trčali palubom i zatezali užad. Podigli su se ogromni valovi a nad vodom se spustila siva magla.

Kako se zacrnilo iznad mora tako se i plavetnilo u dubinama izgubilo.

Mladi lovac na bisere našao se izgubljen usred Koraljnog grada. Taman je pomislio kako mu nema spasa kada je rukom dotakao školjku sakrivenu u koraljnim cvjetovima. Školjka se napola rastvorila i na trenutak je svjetlost ogromnog bisera obasjala tamu. Sklopila se isto tako brzo, a more se zacrnjelo još više. Mornar je pomislio da sanja.

Neko nježno biće stvorilo se pred njim i pokazalo mu put. Izronio je taman na vrijeme, jer mu je daha bilo sasvim nestalo. Jedva se uspeo na jedrenjak.

Oluja je bjesnila, valovi su bacali brod kao papirnu igračku.

– Ovu oluju nećemo preživjeti! – govorili su mornari.

– Ne slutite nesreću! – gromko je zapovijedao hrabri kapetan.

Nisu znali koliko je dana i noći sve to trajalo. Kada se more napokon smirilo, umorni mornari zaspali su po palubi, iscrpljeni dugotrajnom borbom.

Samo je jedan mornar bio sasvim budan. Čim su njegovi prijatelji utonuli u san on je zaronio u dubine.

Tragao je i tragao sve dok nije stigao do velike školjke. Sakrio se i čekao. Nije prošlo mnogo vremena a školjka se oprezno rastvorila i u njezinom srcu je zasjao biser. Mornar ga je ugrabio i izronio iz morskih dubina.

Kada je na površini otvorio dlan, biser je zasjao kao neko maleno sunce.

– Ovakav biser nisu ulovili nikada! – govorio je sam sebi. – Kada ga prodam zaradit ću cijelo bogatstvo. Možda ću kupiti vlastiti brod i na njemu biti kapetan.

Brod se vratio u luku. Mornari su požurili svojim kućama.

Mladi mornar šetao se gradom noseći biser na dlanu. Dogodilo se da je upravo tada istim putem šetala Tužna Kraljevna. Zvali su je tako jer se nikada nije osmjehivala. Zabrinuti kralj nudio je skupocjene darove za svaki njezin osmijeh pa su se stanovnici grada nadmetali u ludorijama kojima bi mogli razveseliti princezu. Uprkos svim njihovim šalama, plesu i pjesmi, kraljevna se nije osmjehivala i bila je sve tužnija iz dana u dan.

Zašto je to tako znale su samo vile koje su je čuvale dok je bila još djevojčica. Princeza se, jednom, igrala pored mora, bacala kamenčiće u vodu i osmjehivala galebovima. Dogodilo se da je s pučine odjednom naišao neki zločesti val i ukrao joj osmijeh pa ga odnio daleko, daleko preko pučine, sve

do koraljnog grebena. Princezin je osmijeh sakrio u školjku misleći da ga tamo nikada neće pronaći. Osmijeh se vremenom pretvorio u biser. Dobre, morske vile saznale su sve od galebova koji su prenosili vijesti. Čuvale su školjku i biser sve dok ih nije pronašao hrabri, mladi mornar.

Mladić se zagledao u kraljevnu i ona je zastala u svojoj šetnji.

Kao da su mu vile nešto šapnule, ispružio je dlan na kome je čuvao biser, naklonio se i rekao:

– Vaša je ljepota dostojna ovog bisera!

Kraljevna je prihvatila dar nepoznatog mladića i osmijehnula se kako već dugo nije. Nije je razveselio biser. Imala je ona punu riznicu dragulja i zlata. Osmijeh joj je izmamila mornareva dobrota.

Ubrzo se vijest da se Kraljevna osmijehnula pročula cijelim gradom, stigla čak i u kraljevsku palaču a kralj je veselo pljesnuo rukama.

Prošlo je od tada mnogo dana, mjeseci, godina, sve do jutra u kome je Kraljevna iz priče češljala kosu svoje kćerke.

– Imala sam divno, srebrno ogledalce – govorila je kćeri.

– I gdje je ono sada mama? – pitala je malena.

– Izgubila sam ga.

– Jednom mi je tvoj otac darovao prekrasan biser – nastavila je kao da priča priču sama sebi, češljajući kćerkinu kosu.

– Gdje je biser mama? – pitala je djevojčica.

– I njega sam izgubila.

– Čini se da si ti stalno gubila svoje dragocjenosti! – čudila se djevojčica.

– Jesi li još nešto izgubila?

- Jednom sam čak izgubila i svoj osmijeh, ali mi ga je tvoj otac vratio.
  - Kako se može vratiti osmijeh?
  - Tako! – nestašno je odgovorila mama kraljevna.
  - Tvoj je otac plovio morima u potrazi za biserima. Jednom je s kraja svijeta donio i moj osmijeh.
  - Baš je lijep tvoj osmijeh mama – zaključila je djevojčica. – Nemoj ga izgubiti.
  - Hoćeš li mi pomoći da ga sačuvam? – pitala je mama.
  - Kako?
  - Tako što ćeš biti dobra.
  - Može li i tata čuvati tvoj osmijeh ako se ja umorim? – pitala je ozbiljno.
  - Tata već čuva mnogo dragocjenih stvari.
  - Čuva li još nešto tvoje mama? – uporno je pitala djevojčica.
  - Čuva moje srce, ali, to je priča koju ću ti ispričati kada porasteš.
- Poljubila je malenu za laku noć, ugasila svjetlo i zatvorila vrata. Kroz otvoreni prozor tiho su doletjele vile i obasule dijete najljepšim snovima.

Priča o pahuljici

Pahuljica je bila nježna, bijela i rasplesana baš kao što su to sve njene sestre. Dugo je provirivala iz oblaka prije nego se odlučila otisnuti u svijet. Ali, kada se ohrabrila i poletjela, njezinoj sreći nije bilo kraja.

Pravila je piruete i okretala se lijevo i desno, zamišljajući da je na nekoj velikoj pozornici.

Divili su joj se visoki borovi. Pljeskao joj je strogi, sjeverni vjetar. On je pazio da program uvažene Zime bude izveden savršeno, neponovljivo.

I baš tada, kada se malčice umorila od plesa, ugledala je nježni, bijeli cvijet kako proviruje ispod snijega.

– Kako je samo lijep, pomislila je u sebi pahuljica. Možda smo u rodu?! Kako su mu bijele latice i kako je samo hrabar. Ja se ne bih usudila prkositi gospodinu Sjevercu.

– Mogu li se odmoriti na tvojim laticama? – pitala je pahuljica.

– Naravno, samo izvoli – ljubazno je odgovorio cvijet.

– Divno, divno – radovala se pahuljica. – Baš ovakav svileni doček mi je trebao poslije mog plesnog nastupa.

Cvijet se njuhao i stidljivo odgovarao.

– Samo se ti dobro odmori. Dobro mi došla.

– Hvala – tiho je uzvratila pahuljica i trenutak poslije, od umora, zaspala.

– Tiho – šaputao je cvijet starom grmu, neka spava.

– Tiho! – gundao je stari grm

– Tiho! – prihvatile su dugokose vrbe.

Tiho, tiho, došle su riječi i do vjetra pa je i on počeo ponavljati – tiho, tiho, sve dok ta mila i dobra riječ nije stigla do Sunca.

– Zašto tiho, koga ne trebamo buditi, ljutnulo se Sunce? O meni ne brinu tako. Baš ih briga spavam li ili ne. Nadvilo se iznad polja, šuma i potoka a onda, u čudu, ugledalo usnulu pahuljicu.

Bila je tako mala i tako krhka da se Sunčevo srce raznježilo i poželjelo učiniti nešto dobro za nju. Izvadilo je iz džepa najljepšu žutu dekingu i pokrilo njome usnulu pahuljicu.

Pahuljica se probudila.

– Imam temperaturu, pomislila je jer je dekinga grijala više nego je trebalo.

– Ne brini – tješio ju je cvijet. – Sunce će ti napraviti novu haljinicu.

– Divnog li čuda – čudile su se ptice. Pahuljica se pretvorila u svjetlucavu kapljicu. Uskoro su po njoj počele plesati sve dugine boje jer se Sunce voljelo igrati bojama.

– Kako si lijepa – divio se vjetar. – Nisi više pahuljica. Sada si dugina kapljica.

– Hvala ti, dobri cvijete, idem sada dalje. Želim plesati u mojoj novoj haljini.

I dugina kapljica skliznula je sa baršunastih latica visibabe. Prihvatio ju je tek probuđeni proljetni vjetar i ponio preko polja sve do potoka.

– Koliko je mojih sestara ovdje – divila se kapljica. – Kuda ste krenule? – pitala je.

– Pođi s nama – dovikivale su joj sestrice. – Potok kaže da će nas odnijeti do jezera. To je veliki grad s mnogo čuda. I daleko je, daleko, zato jurimo ne bismo li stigle što prije.

– Čekajte mene, čekajte – dovikivala im je dugina kapljica. Lijepo se oprostila od proljetnog vjetra i zaronila u potok.

– Kako je samo hladan i brz – stresla se od čuda.

Potok je jurio ispod visokih krošnji drveća, kroz polja, preko kamenčića sve dok nije stigao do jezera.

– Posljednja stanica – objavio je glasno othukujući potok. – Stigli smo! Veliko jezero ličilo je na ogledalo u kome se svakoga dana ogledalo Sunce. Dugina kapljica je pomislila.

– Izgubit ću se u ovom velikom gradu. Lijepo je i strašno. Šta ako me proguta neka velika riba, šta ako...

Valovi su jedva dočekali nove kapljice. Počeli su se igrati njima. Ličili su na velike tobogane.

– Ja ne volim da me kotrljaju – bunila se kapljica. – Ne volim, ne volim!! Ali, nestašni valovi nisu obraćali pažnju na njene tihe proteste.

– Baš je zabavno – dovikivali su joj – ne budi smiješna! Idemo ponovo, hop! I okret! Hop!

Svaki put kada bi podigli duginu kapljicu, njezina se haljina zalepršala u zraku sve dok je nije ugledalo Sunce.

– Nešto mi je poznata ova haljina, pomislilo je u sebi a onda se sjetilo kako je pokrilo usnulu pahuljicu.

– Plašim se, ne želim više tobogana – molila je ona valove ali je oni nisu slušali.

– Pokazat ću ja vama, bezobrazni dripci – naljutilo se Sunce.

Zasjalo je tako jako da su se valovi uplašili i izgubili u jezerskim dubinama.

Dugina kapljica je odahnula.

– Hvala ti Sunce – doviknula je ljupko. – Ne želim biti ovdje. Suviše je strašno. Pomozi mi, podigni me – molila je ona.

Sunce je razmišljalo nekoliko trenutaka a onda se dosjetilo.

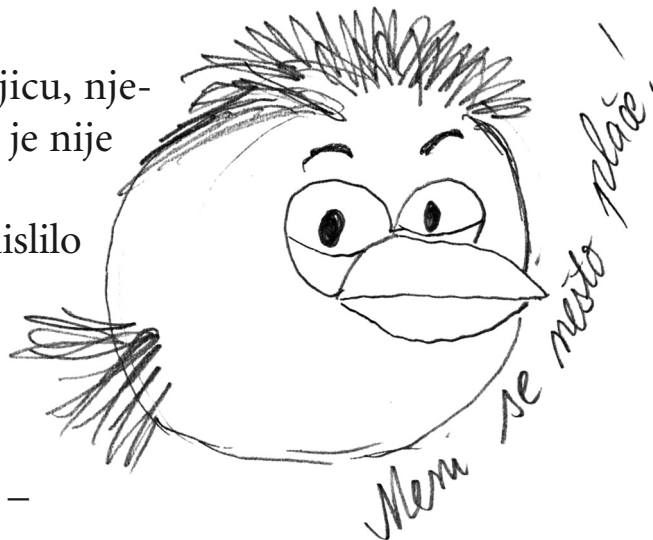
Poslalo je svoju najsnažniju zraku. Ona je kapljici donijela novu haljinicu. Sada se pretvorila u maleni oblak i poletjela u susret svom sunčanom prijatelju.

Visoko ju je nosila zraka. Iznad jezera, iznad šume i grada, visoko, visoko.

– Kako je lijep ovaj svijet – divila se ona. – I mnogo je ljepše biti oblačić nego se igrati s valovima. Oni su baš nepažljivi.

Sunce se smješkalo.

– Kuda idemo? – pitala je pahuljica-kapljica-oblačić?

– Nosim te u bijeli, nebeski grad. Tako je naredilo Sunce, moj gospodar.
– Divno – obradovala se ona. – Volim putovanja. Ima li tamo valova? – bojažljivo je upitala.

– Ne brini se malena. Sve će biti dobro.

– Kako je ovdje lijepo – divila se ona, kada su napokon stigli. – Kakav prekrasan vidik.

Cijeloga se dana Sunce trudilo oko pahuljice-kapljice-oblačića. Nije ni čudo što mu se prispavalo.

Zijevnulo je i otišlo na počinak.

– Laku noć – pospano je pozdravilo bijeli grad.

– Laku noć – odgovorili su mu oblaci.

Čim je sunce zaspalo u bijelome je gradu postalo strašno hladno.

– Brrrr! Smrzavali su se kapljice oblačići.

Njihove bijele haljinice postajale su sve teže i teže.

Odnekud je zapuhao i vjetar i ponio bijeli grad.

– Jupi, kakva brzina – divile su se kapljice-oblačići.

Ali, u svoj toj brzini, desilo se nešto strašno. Veliki se bijeli grad pocijepao. Malene su se kapljice odjednom našle same u zraku a snažni vjetar ih je raznosio kud je stigao.

– Sretno! – dovikivale su jedne drugima.

– Vidimoooo se! – odpozdravljale su neke.

– Kako li će sve ovo sada završiti? – brinula se pahuljica-kapljica-oblačić-kapljica?

Nije joj više bilo do plesa. Brinula se da ponovo ne završi u jezeru.

A onda je ugledala jedan žuti kišobran i sletjela baš tamo. Kišobran je nosila djevojčica i žurila u školu.

Šta će biti kada se probudi Sunce? Hoće li pahuljica-kapljica-oblačić-kapljica ostati u školi ili će vjetar ponijeti negdje u nepoznate krajeve?

To se još uvijek nije znalo. Zaspala je na žutom kišobranu a vjetar je počeo ponavljati:

- Tiho, tiho, da ne probudimo malenu!
- Tiho, tiho! – prihvatile su rascvjetale krošnje trešnji.
- Tiho, tiho! – zujale su vrijedne pčelice.
- Tiho, tiho, da je ne probudimo!

*Mene je grozno nacrtala!
Ja sam žut zbog toga!*

Priča o tuzlanskoj kozi

– Što je dosadna ova kiša – govorila je djevojčica.

Lice je sasvim primakla prozoru tako da se vrh njenog nosića priljubio uz staklo. Baka nije odgovorila ništa, samo je bacila jedan značajan pogled preko naočala i nastavila plesti šal. Na podu se igrao njen mlađi brat. Slagao je kulu od karata.

– Vidi – povikao je ponosno. – Složio sam čak pet redova.

– Ih, i to mi je neka umjetnost – dobacila mu je ona.

– Da znaš da jeste. Ti to ne možeš!

– Pokazat ću ti što mogu – rekla je djevojčica. Tren kasnije puhнула je iz sve snage i karte su se razletjele po cijeloj sobi kao neke šarene ptice.

– Ti si, ti si... ti si jedna koza – skoro je zaplakao dječak.

Kada bi vas samo čula kraljica koza, bila bi strašno razočarana, oglasila se baka i ljutito povukla naočale preko nosa. Spustila je pletivo i zagledala se u svoje unuke da su se oboje postidjeli.

– Ako se utišate i sjednete pored mene ispričat ću vam priču o kraljici svih koza, tako lijepoj i slavnoj da joj se cijeli jedan grad klanjao.

Djeca su prišla bliže, sjela na pod do bakinih nogu i s nestrpljenjem iščekivala priču.

Bio jednom jedan grad, počela je priču baka. Sagradili su ga dobri ljudi ispod jedne planine. Kroz grad je tekla rijeka. Ljeti su se svi stanovnici grada

kupali na njoj ili pecali ribe. Grad je bio poznat na daleko jer su u samom njegovom srcu, ljudi od davnina kopali bijele, sitne dragulje. Dolazili su trgovci iz daleka kako bi nabavili bijela zrnca i odnijeli ih u daleke zemlje.

Svi su kraljevi htjeli biti gospodari toga grada. Kako i ne bi kada se u njemu krilo toliko bogatstvo.

Jednom je grad dospio u posjed jednog velikog carstva. Car je poslao svoje službenike u lijepi grad. Danima su službenici zapisivali, mjerili, vagali, crtali. Stanovnici grada, sve odreda dobri ljudi, čudom su se čudili njihovim velikim papirima i instrumentima. Oko grada je rasla gusta, lijepa šuma. U njenoj debeloj hladovini, ljudi su tražili zaštitu za vrijeme ljetnje žege. Pošto su morali zapisati i izmjeriti sve što je pripadalo gradu a samim tim i caru, službenici su se zaputili u obližnju šumu. Bilo je ljeto. Sunce je peklo kao neki veliki žuti kuhar koji se riješio ispeći brdo palačnaka za divove.

– Palačinci, njam, njam – prekinuo je baku dječak.

– Tiše – pusti je neka ispriča priču. – Ti i tvoj slonovski apetit – ušutkivala ga je sestra.

Dakle, došli su u šumu, nastavila je pričati baka, i sjeli u duboku hladovinu. Jedan od službenika bio je veoma umoran. A kako i ne bi, kada je dani-ma pisao i računao tako da su mu sve brojke letjele ispred očiju.

Zaspao on u sjeni velikog hrasta a njegovim se papirima prišunjala koza iz stada koje je paslo na obližnjem brdu. Kozi su se sve te šare na papiru učinile tako ukusnim da je jedan za drugim prožvakala sve papire koje je službenik tako marljivo zapisivao.

Kada se nesretnik probudio, dočekao ga je stravičan prizor. Sav je njegov posao nestao u tih malo časova koje je proveo odmarajući se.

Naljutio se strašno carski službenik.

– Tako mi brade i papira i cara i svih brojeva ovoga svijeta, zapamtit će mene sve kože ovoga grada, ne zvao se ja Refedinarardo Freudenrlich.

Ljutiti su službenici otputovali odmah sljedećega jutra. Referinarardu su sve munje sijevale iz očiju dok se penjao u carsku kočiju. „Zapamtit ćete vi mene“, govorio je njegov olujni pogled, tako su barem pričali ljudi.

Uskoro u grad stiže carev proglas. Čitali su ga javno, na trgu, kako se to i priliči kada car nešto naređuje.

„U ovom lijepom gradu mogu se naći životinje koje nanose štetu i predstavljaju opasnost za cijelu carevinu a odazivaju se na ime koza. Svjedoci su potvrdili da one, ne samo da brste lišće i mladice carskih šuma, nego i vrijeđaju predstavnike vlasti što, mi, car, nikao ne smijemo dozvoliti. Zato se sve

koze imaju ubiti. Njihovo ime zabranjeno je izgovarati na javnim mjestima, u školama, pisati ili crtati. Od danas koze više ne postoje“.

Ljudi lijepog grada čudom su se čudili ovakvome proglasu.

Ali, što se tu moglo! Car je car, proglas je proglas. Kad car nešto kaže ima da se sluša.

Kada je pastir, čije su koze pasle na onom proplanku, čuo za naredbu velikog cara, zaboljelo ga srce od te nepravde. Otišao je do svojih koza, sjeo na travu a ona koza koja se počastila carskim papirima stade ispred njega i zagleda se u pastira svojim pametnim očima. Sažali se pastir nad njom i reče u sebi.

– Neka je i car svih careva ja ću tebe ostaviti u životu.

Koza je ozbiljno kimnula glavom, kao čovjek koji se slaže s nekim pametnim prijedlogom.

Odvede pastir kozu svome prijatelju koji je živio u predgrađu. Napraviše kozi malenu kolibu u dvorištu iza kuće. Uskoro se počelo šušcati gradom kako „taj i taj“ u „tom i tom „ sokaku čuva kozu koja je caru pomrsila račune. Počeli su dolaziti krišom i donositi kozi razne poslastice a ona je darove primala važno kao kakva kraljica. Nisu znali kakve joj se sve mudre misli gnijezde u glavi. Jedno su svi znali, o tome se nije trebalo ni govoriti. Bili su ponosni na svoj lijepi grad.

U grad je, jednom, došao neki svjetski putnik. Šetao je ulicama sve dok nije nabasao na onu u čijem je dvorištu živjela gradska koza. Sjeo on i čudio se čudom kako ljudi dolaze i donose darove kozi. Svašta ima na ovome svijetu, pomislio je u sebi i zabilježio u svoj dnevnik:

– Ovih sam dana dospio u jedan lijepi grad i našao njegove stanovnike kako se hrane i hvale jednom kozom.

Tu baka zastade s pričom. Djeca su je gledala očekujući kraj ali baka samo uze svoje pletivo u ruke i nastavi plesti šareni šal, kao da ni o čemu drugom nije ni razmišljala.

– Šta se desilo s kozom bako? – pitao je dječak.

– Šta je uradio car i koji je to grad? – pitala je djevojčica.

– Cijela Tuzla jednu kozu muzla, pa se hvali da se sirom hrani – napola pjevajući završi priču baka.

– Čekaj, bako, taj grad o kom si nam pričala, to je naša Tuzla – kao da je riješila neku veliku zagonetku povika djevojčica.

– A bijeli, sitni dragulji su zrnca soli.

– Rijeka je Jala, samo što se ljudi već odavno ne kupaju u njoj – dodao je dječak.

– Da – nekako je sjetno dodala baka.

– Smjenju se carevi i šalju razne službenike i proglase u naš lijepi grad. Ali, ljudi koji žive u njemu uvijek nađu načina da sačuvaju ono što u njemu vrijedi i što nikako ne bi trebalo biti zaboravljeno.

– Meni, bako, nije jasno kako su uspjeli sačuvati tajnu. Car ih je mogao strašno kazniti? – pitala je djevojčica.

*Oduvijek je
grosno oružje!
alotku!*

– Tako što su vjerovali jedni drugima, nisu se svađali i prepirali, nego su zajedno radili sve što je bilo dobro za sve njih.

Djevojčica je zamišljeno sjela kraj brata na pod. Počela je skupljati karte.

– Hajde da sagradimo naš grad – predložila je. – Ja ću zidati jedan dio, pa onda drugi ti...

Brat je oduševljeno prihvatio igru. Kiša je i dalje kvasila prozore. Baka je plela svoj šal i samo ponekad, bacala nasmijan pogled na unuke zadubljene u igru.

Priča puna početaka

Priče o brodovima najsretnije su priče na svijetu.

Brodovi plove morima i mornare odnose u daleke zemlje.

Mornari se vraćaju s nevjerovatnim pričama.

Znate li onu o pustom otoku na kome su rasle četiri palme?

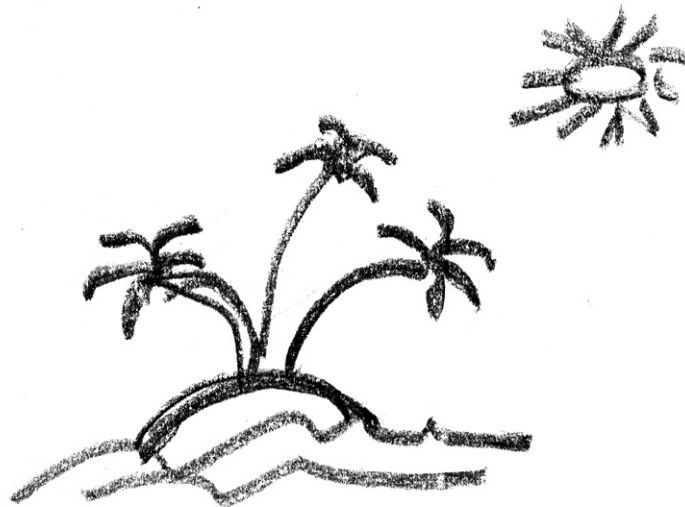
Na palmama su živjela četiri majmunčića.

Jednom je na taj otok dospio mornar koji se spasio brodoloma plivajući na suncobranu.

Zamislite samo to jutro i mornara i suncobran.

Zamislite i četiri palme a na svakoj po jednog majmunčića.

Zamislite, ako baš želite i ostatak priče.

Priče o brodovima mogu biti i strašne.

Takve priče umiju pričati samo hrabri pisci koji ne spavaju s upaljenim svjetlom u sobi, pisci koji svake večeri ne vire ispod kreveta u strahu od čudovišta.

Jedna počinje ovako:

Jednom je crnim morem plovio crni brod na kome su mornari nosili crne kape s crnim perom.

Nitko se na tom brodu nije osmjehivao jer je putovanje trebalo završiti na Crnom otoku.

Crni otok sijao je strah i trepet morima i oceanima i nijedan kapetan nije se usuđivao pristati uz njegove crne obale.

To je priča puna užasa koji izranjaju iz morskih dubina.

Ako se usuđujete, samo naprijed. Meni već klecaju koljena od straha.

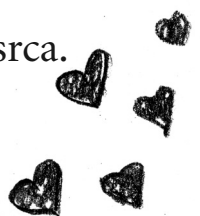
Ima i takvih mora koja su potpuno žuta ili ljubičasta. Naravno, tim morima plove brodovi koji su iste boje. Mornari na takvim brodovima svi su odreda – mornarice. Nose žute ili ljubičaste mašne a njihova jedra napravljena su poput haljina koje princeze nose samo u posebnim prilikama.

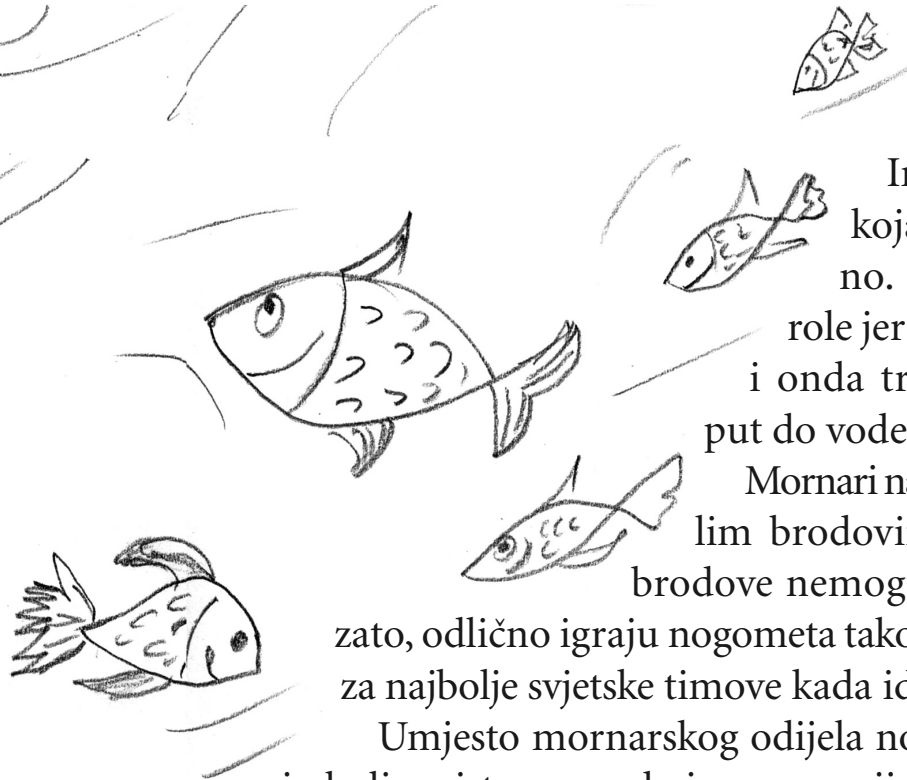
Na njih slijeću ljubičasti galebovi a patlidžani se jedu za ručak svakoga dana.

Jednim takvim brodom putovala je ljubičasta princeza u zemlju u kojoj su se proizvodile šarene laže.

To je jedna ljubičasta priča i sigurno je morate ispričati nekome.

Napisana je nevidljivom tintom koju mogu čitati samo zaljubljena srca.

Ima i onih krivudavih mora koja se stalno ljuljuškaju pogrešno. Ribe u takvim morima nose role jer ih more začas izbaci na obalu i onda trebaju brzo pronaći najkraći put do vode a to je ponekad veoma teško.

Mornari na takvim morima plove u okruglim brodovima koji liče na lopte. Takve brodove nemoguće je potopiti. Ali se valovi, zato, odlično igraju nogometa tako da mornari, svi odreda igraju za najbolje svjetske timove kada idu na godinji odmor.

Umjesto mornarskog odijela nose svoje dresove a zastave na jarbolima iste su one koje nose navijači na važnim utakmicama.

Jednom su se, nasred pučine, sreli takva dva broda.

Kapetan je ispustio loptu u more. Bio je to jedan sasvim nepažljiv kapetan. Kada se lopta baci u more to je znak da utakmica počinje.

Odmah se pojavio delfin sudija i oglasio početak. Ribe su zarolale valovima u ritmu navijačica.

A mornari su, mornari su...

A sada na posao.

Zamislite brod i odjedrite na njemu u svoju priču.

Sretan put!

Zaljubljeni se nekad
poznaje i po
frizuri! ♡

BILJEŠKA O AUTORICI

Bilješke o autorici napisala mačka Vinku

Svijet je pun mitoloških bića koja imaju najčudnije sposobnosti.

Neka lete, neka plivaju ali meni je najčudnije stvorenje koje se odaziva na poziv učiteljica. Mnogi misle da učiteljice žive samo u školi, čitaju samo dnevnik s ocjenama, razmišljaju samo o kontrolnim zadacima. Dragi moji, to je sasvim pogrešno mišljenje. Učiteljica koja živi kod mene ponaša se sasvim drugačije. Ujutro liči na pticu koja jedva čeka polijetanje u neke zemlje, vidljive samo njoj. Tamo se druži s krokodilima, vilama, knjigosaurima...S tih svojih putovanja donijela je već mnogo knjiga za djecu: *Nisam kriv što sam krokodil*, *Brkovi od kečapa*, *Uspavanka za knjigosaura*.

Piše ona i za velike ljude ali ja o tome ne bih govorila. Pronaći put do tih njezinih čarobnih zemalja nije nimalo lako. Treba ploviti kroz oblake, preko ljubičastih rijeka, kroz srca vulkana, u čudnim brodovima. Djeca koja je najčešće slijede okupljaju se u Klubu čitalaca „Knjigolina i prijatelji“ koji je osnovala kako bi u njemu ostvarila svoj tajni plan – naviknuti što više dječaka i djevojčica na radost putovanja kroz svijet mašte. Mora da su to vidjeli neki ozbiljni ljudi jer su joj do sada dodijelili niz nagrada među kojima su najznačajnije *Mali Princ za najbolju knjigu za djecu i mlade* objavljenu na prostoru Srbije, Hrvatske, Bosne i Hercegovine i Crne Gore 2012. godine. Nominirana je i za prestižnu, svjetsku *nagradu Astrid Lindgren* 2015. godine

koja se dodjeljuje najznačajnijim stvaraocima i promotorima književnosti za djecu iz cijelog svijeta.

Školske bajke izmislila je u svojoj učionici.

Voli krempite, sjemenke od bundeve i snijeg. Njezini prijatelji su joj najdraža bića. U kući ima malog princa koji je mnogo porastao proteklih godina. Već nosi brkove a ona mu i dalje tepa „Pile moje“. On se odaziva na ime Benjamin i nas dvoje stalno brinemo da se ona ne izgubi u tim zemljama kojima putuje, grlimo je kad je tužna i plešemo s njom kad je radosna. Djeca je zovu Knjigolina, Benjamin je zove mama a ja je zovem Mjaumja.

SADRŽAJ

Rasprodaja petica	5
Dino princ okruglog stola.....	7
Zaljubitis	11
Tumbalala dan.....	16
General smješkovojske	19
Hihihih priča	21
Gdje se sakrilo Panonsko more?	24
Lukina priča.....	27
Kraljice iz drugog razreda	29
Žuto kao palačinke	31
Mladoženja iz trećeg razreda	34
Ljubomora	37
Priče su priče	46
O čemu sanjaju učiteljice kad je raspust.....	52
Zamršena priča	56
Čuvar osmijeha.....	62
Priča o pahuljici.....	66
Priča o tuzlanskoj kozi	72
Priča puna početaka	78

BILJEŠKA O AUTORICI.....	83
--------------------------	----